

370. 15
45250
7.3

การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักพรีแมค
ที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ

128 ส.ค. 2538

ปริญญานิพนธ์
ของ
บุญมา เวียงคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
มกราคม 2538
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักฟรีแมค
ที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ

บทคัดย่อ
ของ
บุญมา เวียงคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

มกราคม 2538

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพรีแมค ที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้หลักพรีแมค แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน และ แมน-วิตนีย์

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการใช้หลักพรีแมค
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF THE EFFECT OF GROUP CONTINGENCY AND PREMACK PRINCIPLE
ON APPROPRIATE SPEAKING BEHAVIOR OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS OF
BANTERN SCHOOL IN AMPHOE KANTRAROM, GHANGWAT SI SA KET

AN ABSTRACT

BY

BOONMA VIANGKAM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of
Educational degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
January 1995

The purpose of this experimental research was to compare the effect of group contingency and Premack principle on the appropriate speaking behavior of Prathom Suksa VI students of Bantern School in Amphoe Kantrarom, Changwat Si Sa Ket in the academic year 1994. The subjects of sixteen students were randomly selected from students whose appropriate speaking behaviors were lower than fiftieth percentile. The subjects were then randomly selected into two experimental groups, each group consisted of eight students. The group contingency procedure was applied to the experimental group I while the Premack principle procedure was given to the experimental group II. The ABA reversal design was a research design. Time sampling behavioral sheet was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks test and the Mann - Whitney U test.

The results were as follows.

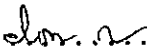
1. The appropriate speaking behaviors of students of the experimental group I significantly increased at .01 level after being exposed to the group contingency program.

2. The appropriate speaking behaviors of students of the experimental group II significantly increased at .01 level after being exposed to the Premack principle program.

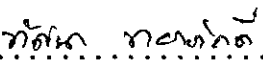
- . 3. The appropriate speaking behavior of students exposed to the group contingency program were significantly higher than those given the Premack principle program at .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรได้รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอก จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

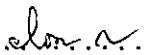
.... ประธาน

(ศ.ดร.พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

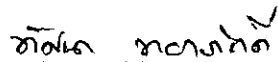
.... กรรมการ

(อาจารย์พัฒนา ทองภักดี)

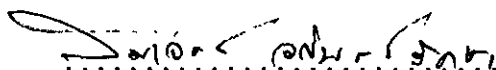
คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน

(ศ.ดร.พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

.... กรรมการ

(อาจารย์พัฒนา ทองภักดี)

.... กรรมการ

(ผศ.สมเจตน์ อภิมณฑ์วิชา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พงสุวรรณ)

วันที่ 27.....เดือน..........พ.ศ. 2538...

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสามารถของศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ทัศน ท่องภักดี และ ผศ.สมเจตน์ อภิวัฒน์รักษา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาลิตะพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บังอร เสดนต์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์รังสฤษฎ์ พันธุ์ทอง อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านเทิน อาจารย์ไพพณา ทองสุ อาจารย์วิชัย พูลสุข และคณะครูโรงเรียนบ้านเทิน ทุกคน ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 ที่เข้าร่วมมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณรุ่นพี่ เพื่อน และน้อง ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ผลความดีของการทำวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแด่คุณพ่อ คุณแม่ พี่ น้อง ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

บุญมา เวียงคำ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	คำนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม.....	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงานเป็นกลุ่ม.....	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงานเป็นกลุ่ม.....	12
	งานวิจัยต่างประเทศ.....	12
	งานวิจัยในประเทศ.....	13
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพีแอมค.....	14
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพีแอมค.....	16
	งานวิจัยต่างประเทศ.....	16
	งานวิจัยในประเทศ.....	17

บทที่	หน้า
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม.....	18
ความหมายของการพูด.....	18
ความสำคัญของการพูด.....	19
องค์ประกอบของการพูด.....	20
หลักการพูดที่ดี.....	21
ความมุ่งหมายของการพูด.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม.....	26
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	28
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	28
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	29
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	29
การดำเนินการทดลอง.....	36
วิธีจัดการะทำกับข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	41
สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	41
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	42

บทที่	หน้า
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย ข้อเสนอแนะ.....	49
บทย่อ.....	49
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	49
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	49
ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	50
การดำเนินการทดลอง.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	53
อภิปรายผล.....	53
ข้อเสนอแนะ.....	56
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	64
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	119

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคก่อนการทดลอง.....	42
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง.....	43
3	เปรียบเทียบพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค ก่อนและหลังการทดลอง.....	44
4	เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค.....	45
5	เปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค หลังการทดลอง.....	46
6	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มการทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.	96
7	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มการทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	97
8	แสดงคะแนนพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคก่อนการทดลอง.....	98
9	แสดงคะแนนพฤติกรรมกาการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง.....	99

10	แสดงคะแนนพฤติกรรมกาปลูกที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ก่อนและหลังการทดลอง.....	100
11	แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมกาปลูกที่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค.....	101
12	แสดงคะแนนของความคงทนของพฤติกรรมกาปลูกที่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค หลังการทดลอง.....	102

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	36
2 แสดงมีอัยฐานของความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	47
3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	103
4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	104
5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	105
6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	106
7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	107
8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	108
9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 7 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	109
10 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ.....	110
11 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	111

12	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	112
13	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	113
14	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	114
15	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	115
16	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	116
17	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 7 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	117
18	แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ.....	118

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์ใช้การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของกันและกัน การพูดนำความสำเร็จมาสู่บุคคลเป็นจำนวนมาก ทั้งทางด้านการดำรงชีวิตในสังคม และด้านอาชีพ การงาน การพูดสามารถสร้างความเข้าใจ ความศรัทธา การประสานประโยชน์ และการให้ความร่วมมือ ผู้มีความสามารถสูงในการพูดมักจะประสบผลสำเร็จจนมีผู้กล่าวว่า "การพูดที่ดีเป็นเครื่องมือของการที่มีค่าสูงสุด" (นพพล จันทรพิชญ. 2531 : 56) ดังนั้น ผู้ที่รู้จักเลือกใช้คำพูดให้ถูกต้องกับกาลเทศะและบุคคล ใช้คำพูดที่สุภาพ มีบิยาจา จึงเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องของบุคคลอื่น (สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. 2523 : 89) แต่ในทางตรงกันข้าม การพูดที่ไม่เหมาะสมจะก่อให้เกิดผลร้าย เกิดโทษแก่ผู้พูดและบุคคลอื่น (บันลือ พฤกษวัน. 2522 : 5)

การพูดเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนทักษะการพูดวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษาไว้ตอนหนึ่งว่า "เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ตลอดจนสามารถใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ เพื่อประโยชน์แก่ตัวนักเรียนทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียน " (กรมวิชาการ. 2532 : 8)

ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการพูดของเด็กโดยทั่ว ๆ ไป เช่น การใช้คำพูดรุนแรง ไม่มีการยทในการพูด ไม่คิดให้ติก่อนจะพูด ใช้คำพูดไม่สุภาพ พูดคำหยาบ ซึ่งการพูดเหล่านี้เป็นการพูดที่ไม่เหมาะสม (วิจิตตรา แสงผลสิทธิ์. 2522 : 58) และ พัฒนา สุปุณณ์

(2530 : 120) ได้ศึกษาพบว่า การพูดหยาบคาย ล้อเลียนชื่อบิดามารดาของเพื่อน พูดปดกับครู ล้อเลียนหรือแกล้งเพื่อนเป็นการกระทำผิดวินัยด้านความประพฤติของนักเรียนที่พบมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณรงค์ สายพิมพ์ทอง (2530 : 120) ได้ศึกษาพบว่า การพูดหยาบคายเป็นพฤติกรรมกระทำผิดวินัยด้านความประพฤติของนักเรียนมากที่สุด

การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันและการเรียนของนักเรียนมาก หากนักเรียนมีการพูดที่ไม่เหมาะสมแล้ว จะเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการปรับตัวทางสังคมและเป็นปัญหาทางการเรียนของนักเรียนด้วย (อรุณี ชินวงศ์อมร. 2535 : 2) นอกจากนี้ การพูดที่ไม่เหมาะสมยังเป็นต้นเหตุของปัญหานำความไม่สงบสุขมาสู่ห้องเรียน ดังนั้นจึงควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตั้งแต่เด็กเรียนยังอยู่ในวัยเด็ก หรือวัยประถมศึกษา เพราะนักเรียนในวัยนี้สามารถเรียนรู้และจดจำได้ดี อีกทั้งประสบการณ์ในวัยประถมศึกษาจะเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคต (กรมวิชาการ. 2525 : 23 - 26)

จากประสบการณ์การสอนในระดับประถมศึกษาของผู้วิจัยและผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยการสอบถามครูประจำชั้นและครูสอนประจำวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 42 คน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 81 มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและเพื่อน เช่น พูดคำหยาบ พูดปด พูดคำแข่ง พูดवाद พูดไม่มีหางเสียง พูดล้อเล่นกับครู พูดเยาะเย้ย พูดโอ้อวด พูดขมขู่ พูดล้อเลียนมด้อยของเพื่อน พูดล้อเลียนชื่อ บิดามารดา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษาแนวทางในการปรับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

• วิธีปรับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมให้เป็นพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมนั้น มีหลายวิธี เช่น การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก (หลุยส์ จำปาเทศ. 2533 : 136) การใช้บทบาทสมมติ และการใช้เทคนิคแม่แบบ (อรุณี ชินวงศ์อมร. 2535 : 58) การเสริมแรงทางสังคม การใช้เบียร์รถกร การให้ข้อมูลย้อนกลับ การใช้หลักฟรีแมค

การชี้แนะ การให้ตัวแบบ การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 195 - 209)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ประสงค์จะนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักพริแมค มาใช้พัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียน ทั้งนี้เพราะว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่สามารถนำมาใช้เพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกำหนดเงื่อนไขผลกรรม ส่วนผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้รับพฤติกรรมและเป็นผู้ให้การเสริมแรงแก่นักเรียน ภายหลังที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 94) และจากการศึกษาค้นคว้าของ ศราวุธ วงศ์ทอง (2536 : 50) พบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุตดา เหลี้ยววิริยกิจ (2528 : 53) ที่พบว่า การวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ นอกจากนี้ เสมอใจ ชื่นจิต (2532 : 49) ได้ศึกษาพบว่า การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

ส่วนการใช้หลักพริแมค เป็นวิธีการเสริมแรงทางบวก เพื่อเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความดีทำให้มีความดีสูงขึ้น โดยการนำกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดมาเป็นแรงเสริมกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบหรือนำพฤติกรรมที่มีความดีสูงของนักเรียนคนนั้น ๆ ที่มีอยู่แล้วมาเป็นแรงเสริมพฤติกรรมที่มีความดีต่ำเพื่อให้มีความดีสูงขึ้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 87) และจากการศึกษาค้นคว้าของ ศิวลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 53) ได้ศึกษา พบว่า การใช้หลักพริแมค ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคม

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักฟรีแมค ว่าวิธีใดจะสามารถเพิ่มพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ได้ดีกว่ากัน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้หลักฟรีแมค
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้หลักฟรีแมค
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูในการนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักฟรีแมค ไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอ กันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ที่มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไคล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 21 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอ กันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ที่มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไคล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็น กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมแบ่งเป็น 2 วิธี ดังนี้
 - 3.1.1 การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 3.1.2 การใช้หลักฟรีแมค
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียนได้ เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความพึงพอใจ และเป็นที่ยอมรับของ ครูและเพื่อนรวมทั้งไม่ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความเสียหาย รำคาญ โกรธ และอับอาย
- พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม แบ่งเป็น 2 ด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้
- 1.1 พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู ได้แก่
 - 1.1.1 พูดมีหางเสียง
 - 1.1.2 ไม่พูดล้อเล่นกับครู

- 1.1.3 ไม่พูดคำหยาบ
- 1.1.4 ใช้ถ้อยคำไพเราะ
- 1.2 พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่
 - 1.2.1 ไม่พูดคำหยาบ
 - 1.2.2 ไม่ด่า
 - 1.2.3 ไม่แข่ง
 - 1.2.4 ไม่พูดเยาะเย้ย
 - 1.2.5 ไม่ข่มขู่
 - 1.2.6 ไม่พูดล้อเลียนมด้อยของเพื่อน
 - 1.2.7 ไม่พูดล้อเลียนชื่อบุพการีของเพื่อน
 - 1.2.8 พูดยกย่องชมเชย
 - 1.2.9 พูดให้กำลังใจ

พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมวัดได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียน โดยครูเป็นผู้วางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและกำหนดเกณฑ์การเสริมแรงกับนักเรียน
ทุกคนในกลุ่ม นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงภายหลังที่ผู้วิจัยสุ่มรายชื่อของนักเรียน
คนใดคนหนึ่งขึ้นมา จำนวนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ถูกสุ่มขึ้นมานั้นจะใช้
เป็นเกณฑ์การเสริมแรงแก่นักเรียนทุกคนในกลุ่ม ในการให้การเสริมแรงนั้นผู้วิจัยจะให้
แรงเสริมแก่นักเรียนในช่วงพักกลางวันของวันที่ทำการทดลอง การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การแสดงพฤติกรรมการ
การพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ซึ่งได้แก่พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู และพฤติกรรมการ
การพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนระบุสิ่งที่นักเรียนแต่ละคนชอบอันดับ 1 - 4

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาไทย

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้การเสริมแรงแก่นักเรียน โดยผู้วิจัยสุ่มรายชื่อของนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม จำนวนพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ถูกสุ่มขึ้นมาจะใช้เป็นเกณฑ์การเสริมแรงแก่นักเรียนทุกคนในกลุ่ม โดยมีเกณฑ์การเสริมแรงดังนี้

(1) นักเรียนแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม

1 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 4

(2) นักเรียนแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม

2 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 3

(3) นักเรียนแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม

3 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 2

(4) นักเรียนแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม

4 พฤติกรรม นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงอันดับที่ 1

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

3. การใช้หลักพรีแมค หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนโดยครูจะเสริมแรงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสมที่มีความถี่ต่ำให้มีความถี่สูงขึ้นในการเสริมแรงนี้ครูจะนำกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดมาเป็นตัวเสริมแรง ในการศึกษาครั้งนี้มีการกำหนดเงื่อนไขว่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดที่เหมาะสม นักเรียน

จะได้รับการเสริมแรงตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด โดยนักเรียนจะได้เลือกทำกิจกรรมที่ตนเองชอบในช่วงพักกลางวันของวันที่ทำการทดลอง การใช้หลักพรีแมคประกอบด้วย 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือการแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู และพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล โดย ให้นักเรียนแต่ละคนระบุกิจกรรมที่นักเรียนชอบอันดับ 1 - 4

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสม ของนักเรียนแต่ละคน ในขณะที่เรียนวิชาภาษาไทย

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป แล้วผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรง แก่นักเรียน

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้การเสริมแรงแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมีเกณฑ์การ เสริมแรง ดังนี้

- (1) นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม
 - 1 พฤติกรรม นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรมที่ตนชอบ อันดับ 4
 - (2) นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม
 - 2 พฤติกรรม นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรมที่ตนชอบ อันดับ ที่ 3
 - (3) นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม
 - 3 พฤติกรรม นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรมที่ตนชอบ อันดับ ที่ 2
 - (4) นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นจากเดิม
 - 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรมที่ตนชอบ อันดับ ที่ 1
- การใช้หลักพรีแมคใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นลำดับชั้น ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพรีแมค
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพรีแมค
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) เป็นวิธีการเอาหลักการเรียนรู้และหลักพฤติกรรมที่ได้จากการทดลองมาใช้เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงปรารถนาให้ถาวรขึ้น (ม.ร.ว.สมพร สุกตัญญู. 2531 : 69)

การปรับพฤติกรรม เป็นการประยุกต์หลักพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคหรือวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีประสมประสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนทั้งสร้างสรีระและเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 179)

วอลเป (สมโนชน์ เอี่ยมสุภชาติ. 2536 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Wolpe. 1969) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมเป็นการใช้ผลที่ได้จากการทดลองหลักของการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสมขึ้น ส่วน โอ แลวี และวิลสัน (สมโนชน์ เอี่ยมสุภชาติ. 2536 : 2 ; อ้างอิงมาจาก O'Learys and Wilson. 1987) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการประยุกต์ทฤษฎีการเรียนรู้และข้อค้นพบจากจิตวิทยาการทดลอง เพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์

จากความหมายของการปรับพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมเป็นการประยุกต์ทฤษฎีการเรียนรู้และข้อค้นพบจากจิตวิทยาของการทดลองมาใช้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่มุ่งพึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น โดยการใช้เทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลาย ๆ วิธี ประสมประสานกัน สำหรับการปรับพฤติกรรมมีหลายวิธี แต่ในครั้งนี้นำมาศึกษาเพียง 2 วิธี คือการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักพริแมค

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

1.1.1 ความหมายของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (Group Contingency) คือ วิธีปรับพฤติกรรม โดยกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงต่อพฤติกรรมเฉพาะพฤติกรรมหนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือของกลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่ม โดยที่กลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่มจะได้รับเสริมแรงอันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือบุคคลทั้งกลุ่มนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 100)

ซมิทท์และอูลริช (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 100 ; อ้างอิงมาจาก Schmidt and Ulrich. 1969 : 191 - 197) ได้เสนอวิธีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไว้ 2 วิธี คือ

1. โดยการวางเงื่อนไขการเสริมแรงต่อความร่วมมือกันภายในกลุ่ม ตัวอย่างเช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมนักเรียนทั้งชั้นเรียนโดยตั้งเงื่อนไขว่า "ถ้านักเรียนไม่เล่นหยอกล้อกันในชั้นเรียนและตั้งใจเรียน ครูจะให้เวลาว่าง 10 นาที ก่อนเวลาเลิกเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ไปทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบ เช่น เล่นเกมส์ วาดรูป ฯลฯ แต่ถ้านักเรียนคนใดเล่นกับเพื่อนครูจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที" และภายหลังจากที่นักเรียนทราบเงื่อนไขของครูก็จะทำให้นักเรียนทั้งห้องพยายามควบคุมตนเอง ซึ่งจะช่วยเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และขณะเดียวกันก็ช่วยลดความถี่ของเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย

2. โดยการวางเงื่อนไขการเสริมแรงกับนักเรียนทั้งชั้นเรียน ต่อการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ในชั้นเรียนนั้น ตัวอย่างเช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมเด็กหญิงแดงให้หุ้ดคุยกับเพื่อน ๆ น้อยลงและทำการบ้านให้มากขึ้น ครูจึงต้องวางเงื่อนไขและบอกนักเรียนทั้งชั้นว่า "นักเรียนทุกคนจะได้ไปทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบ ถ้าเด็กหญิงแดงสามารถทำการบ้านเสร็จภายใน 30 นาที" ภายหลังจากที่นักเรียนทราบเงื่อนไขของครู นักเรียนในชั้นก็จะไม่คุยกับเด็กหญิงแดง และอาจช่วยอธิบายการบ้านให้เด็กหญิงแดง เมื่อเด็กหญิงแดงมีข้อสงสัย

1.1.2 ข้อดีของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

1. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่ม และฝึกความรับผิดชอบต่อผู้อื่น เพราะในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมจำนวนมากที่เป็นมาตรฐานของกลุ่ม ซึ่งน่าจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน นอกจากนี้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนรู้ผลของการกระทำของตนที่มีต่อกลุ่ม (Kazdin. 1975 : 142 - 143)

2. กลุ่มเพื่อนจะมีส่วนในการกระตุ้นให้เกิดผลการวางเงื่อนไขที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (Kazdin. 1975 : 140 - 141)

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สรุปได้ว่าการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นวิธีปรับพฤติกรรมโดยกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง

ต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือของกลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่ม โดยที่บุคคลนั้นหรือกลุ่มบุคคล จะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลทั้งกลุ่ม แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งผลจากการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มดังกล่าว จะช่วยเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ชมิทท์และอูลริค (Schmidt and Ulrich. 1969 : 171 - 179)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวางเงื่อนไขกลุ่มเพื่อลดระดับความดังของเสียงในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 4 จำนวน 29 คน เป็นชาย 14 คน หญิง 15 คน โดยใช้เครื่องวัดระดับเสียง (มีหน่วยวัดเป็นเดซิเบล) โดยกำหนดเงื่อนไขกับนักเรียนว่า ในทุก ๆ 10 นาที ถ้านักเรียนทั้งชั้น ไม่ส่งเสียงดังเกินระดับที่ตั้งไว้ (มีสัญญาณบอกเวลาเมื่อทำการทดลองครบ 10 นาที) นักเรียนทุกคนจะได้รับสิทธิพิเศษคือ สามารถใช้เวลา 2 นาที ลูกจากที่นั่ง เหลาดินสอ หรือพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียน ต่อจากนั้นก็เริ่มต้นนับเวลาในการทดลองใหม่ ถ้านักเรียนส่งเสียงดังเกินระดับ จะมีเสียงนาฬิกเป็นสัญญาณบอกแล้วนักเรียนทั้งชั้นก็ต้องเริ่มต้นนับเวลาของการไม่ส่งเสียงดังเกินระดับตั้งแต่ 1 นาทีใหม่ไปจนครบ 10 นาที จึงจะได้รับสิทธิเป็นเวลา 2 นาที เพื่อทำกิจกรรมดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถลดระดับความดังของเสียงของนักเรียนในชั้นเรียนลงได้

ฟิชเบินและวอซิก (Fishbein and Wasik. 1981 : 89 - 93)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ก่อความวุ่นวายของนักเรียนในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน โดยใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวกโดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบ เช่น อ่านหนังสือ วาดรูป เป็นต้น ในช่วงเวลาว่างในตอนบ่ายเป็นเวลา 10 นาที โดยมีเงื่อนไขว่าตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุดนักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้โดยหาคำตอบ

จากหนังสือในห้องสมุดและห้ามส่งเสียงเอะอะหรือเล่นหยอกล้อกัน ถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงเอะอะจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที ผลการศึกษาพบว่า การใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวกสามารถช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมการก่อความวุ่นวายในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

1.2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข (2526 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ และให้ผลไม่แตกต่างกัน

ปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : 51) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจรัญราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 32 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน กลุ่มควบคุม 16 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำคะแนนจากแบบทดสอบได้มากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุธา เหลี้ยววิริยกิจ (2528 : 52 - 53) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหัวลำโพง กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ห้องเรียน นักเรียนในแต่ละห้องเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน จากนั้นจับฉลากเพื่อกำหนดกลุ่มทดลอง โดยแบ่งกลุ่มตามจำนวนห้องเรียน กลุ่มที่ 1 สอน

โดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว กลุ่มที่ 2 สอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางแผน
การเสริมแรงเป็นกลุ่ม กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่ม
เพื่อนร่วมกับการวางแผนการเสริมแรงเป็นกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
สูงกว่ากลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียวและกลุ่มควบคุม สำหรับกลุ่มที่มีการสอน
โดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียวกับกลุ่มควบคุมนั้นพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์
ไม่แตกต่างกัน

อรนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533 : 49) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของ
การควบคุมตนเองกับการวางแผนเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียน
ที่ได้รับการวางแผนเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

ศราวุธ วงศ์ทอง (2536 : 51) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการ
วางแผนเป็นกลุ่ม และการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษา พบว่า
นักเรียนที่ได้รับการวางแผนเป็นกลุ่มมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การวางแผน
เป็นกลุ่มสามารถช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุด พฤติกรรมไม่พึงปรารถนาใน
ชั้นเรียน และสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
ได้อีกด้วย

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพริแมค

1.3.1 ความหมายของหลักพริแมค

หลักพริแมค คือ วิธีการเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำให้มีความถี่สูงขึ้นโดยนำ
พฤติกรรมที่มีความถี่สูงที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่แล้วมาเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำ เพื่อให้มีความถี่

สูงขึ้น เช่น เมื่อเด็กกลับจากโรงเรียนเด็กไม่ชอบทำการบ้าน แต่ชอบดูการ์ตูน พฤติกรรมที่มีความดีต่ำ คือ การทำการบ้าน พฤติกรรมที่มีความดีสูงคือ การดูการ์ตูน ผู้ปกครองจึงนำพฤติกรรม การดูการ์ตูนมาเป็นแรงเสริมพฤติกรรมทำการบ้าน โดยเด็กจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ เรียบร้อยก่อนแล้วจึงจะได้ดูการ์ตูน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 87 ; อ้างอิงมาจาก Premack. 1959 ; citing Sulzer and Mayer. 1972 : 36 - 38)

สมโนชน์ เอี่ยมสุภานิช (2536 : 19) กล่าวว่า หลักพรีแมค คือการใช้ กิจกรรมที่บุคคลชอบมากที่สุด หรือกิจกรรมที่บุคคลทำบ่อยที่สุดมาเสริมแรงกิจกรรมที่บุคคล ทำน้อยที่สุด อย่างเช่น การที่เด็กชอบเล่นฟุตบอล แต่ไม่ชอบอ่านหนังสือ ก็อาจจะใช้การเล่น ฟุตบอลเสริมแรงการอ่านหนังสือ โดยวางเงื่อนไขว่าจะต้องอ่านหนังสือเสียก่อนแล้วจึงเล่น ฟุตบอล ผลปรากฏว่าการอ่านหนังสือของนักเรียนมีความดีสูงขึ้น

1.3.2 ประโยชน์ของการใช้หลักพรีแมค

ประโยชน์ของการใช้หลักพรีแมคจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่อยู่ชั้นวัย 6 - 12 ปี เพราะตามหลักพัฒนาการและความสนใจของเด็กวัยนี้ เป็นวัยที่มีความสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว อีกทั้งยังชอบเล่นเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งการเล่นกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็กเป็นการแสดงออกถึงความคิด สติปัญญา และการสร้างสรรค์ (สุณีย์ อีรดากร. 2523 : 157 - 158) ฉะนั้นการใช้หลักพรีแมค จึงใช้ได้ผลดีกับวัยเด็กตอนปลาย ทั้งนี้เนื่องจากเด็กในวัยนี้สนใจเล่นกิจกรรมต่าง ๆ และการเล่น เป็นสิ่งที่เด็กชอบมากที่สุด เด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งเล่นกิจกรรมที่ตนสนใจกับเพื่อน ๆ จึงเป็น โอกาสดีที่จะนำหลักพรีแมค ซึ่งเป็นการเสริมแรงด้วยกิจกรรมมาเป็นประโยชน์ในการเรียน การสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น (เขาวนาก วุฒิธำรง. 2524 : 2)

จากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักพรีแมคดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักพรีแมค คือวิธีการเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความดีต่ำให้มีความดีสูงขึ้น โดยนำพฤติกรรมที่มีความดีสูงที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่แล้วหรือนำกิจกรรมที่บุคคลนั้นชอบมากที่สุดมาเป็นแรงเสริมพฤติกรรม ที่มีความดีต่ำหรือกิจกรรมที่บุคคลนั้นชอบน้อยที่สุดเพื่อให้มีความดีสูงขึ้น

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพหิเมค

1.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แลททัล (Lattal. 1969 : 195 - 198) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การแปร่งพันในค่ายฤดูร้อนของเด็ก โดยที่เด็กเหล่านี้ไม่ชอบแปร่งพันในตอนเช้า (พฤติกรรม ที่มีความถี่ต่ำ) แต่นักเรียนชอบการว่ายน้ำมากที่สุดในสระ (พฤติกรรมที่มีความถี่สูง) การทดลอง กำหนดเงื่อนไขให้เด็กทราบว่า เด็กจะลงไปว่ายน้ำในสระได้ ต่อเมื่อเด็กได้แปร่งพันในตอนเช้า ผลการศึกษาพบว่า เด็กในค่ายพักแรมฤดูร้อนแปร่งพันตอนเช้าทุกวัน

นอกจากนี้ บาเบอร์ และเคย์ (เขาวนาก วุฒิดารง. 2524 : 12; อ้างอิง มาจาก Barber and Kagey. 1979 : 41 - 48) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรม การมาโรงเรียนของนักเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 1 - 3 โดยวาง เงื่อนไขว่า นักเรียนจะได้รับอนุญาตให้ไปงานสังสรรค์ของโรงเรียนที่มีเป็นประจำทุกเดือน ได้เป็นเวลานานเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนวันที่นักเรียนขาดเรียน คือถ้าภายในเวลา 1 เดือน นักเรียนมาโรงเรียนโดยไม่ขาดเรียนเลย ก็จะได้มีโอกาสร่วมสังสรรค์ในงานเลี้ยงเป็นเวลา 1 ชั่วโมง และมีสิทธิเล่นในห้องเล่น (Playroom) ที่จัดไว้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้ 4 ครั้ง ถ้าภายในระยะเวลา 1 เดือน นักเรียนขาดเรียน 1 วัน นักเรียนก็จะมีโอกาส มาร่วมงานสังสรรค์ประจำเดือนของโรงเรียน 45 นาที และมีสิทธิเล่นในห้องเล่นที่จัดไว้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้ 2 ครั้ง ถ้านักเรียนขาดเรียน 2 วัน นักเรียนจะมีโอกาส มาร่วมงานสังสรรค์ประจำเดือนของโรงเรียนได้ 15 นาที และไม่มีสิทธิเล่นในห้องเล่น ผลของการศึกษา พบว่า เมื่อนำอัตราส่วนการมาโรงเรียนของนักเรียนที่ทำการทดลองนี้ไป เปรียบเทียบกับอัตราส่วนการมาโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนอื่นที่อยู่ในเครือเดียวกัน ก็พบว่า อัตราส่วนการมาโรงเรียนของนักเรียนที่ได้รับการปรับพฤติกรรมนั้นสูงกว่านักเรียน โรงเรียนอื่นที่ไม่ได้รับการปรับพฤติกรรม

1.4.2 งานวิจัยในประเทศ

พรชูลี อาชาวำรุง และสงบ ลักษณะ (2519 : 49 - 55) ได้ศึกษาผลของการปรับพฤติกรรมก่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ตะโกนเสียงดัง พบได้ะลากเก้าอี้ไปมาโดยไม่มีจุดหมาย และเดินออกนอกห้องเรียน โดยเฉลี่ยประมาณ 95 ครั้งภายในเวลา 30 นาที โดยวางเงื่อนไขไว้ว่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมดังกล่าวน้อยกว่า 60 ครั้งภายในเวลา 30 นาที ครูจะอนุญาตให้พัก 15 นาที และจับฉลากทำกิจกรรมที่ชอบตามที่นักเรียนเสนอ เช่น เล่นฟุตบอล ตีปิงปอง หรือพักผ่อนตามสบาย ต่อมาก็ลดเงื่อนไขโดยลดจำนวนพฤติกรรมจาก 60 ครั้ง เป็น 25, 20 และ 10 ครั้ง ตามลำดับ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนลดลงตามเกณฑ์ที่ครูกำหนด

เขาวนาก วุฒิสารง (2524 : 32 - 34) ได้ศึกษาผลของการเปิดโอกาสเลือกกิจกรรมภายหลังการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกกิจกรรมภายหลังที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสร็จภายในเวลา 20 นาที และได้คะแนนถูกต้องเป็นร้อยละ 60 ของแบบฝึกหัดทั้งหมด โดยกลุ่มทดลองจะได้เลือกกิจกรรมเอง ส่วนกลุ่มควบคุมครูจะเป็นผู้กำหนดกิจกรรมให้ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยกลุ่มทดลองทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม

วารุณีย์ จันทรแสงสุก (2525 : 59) ได้ศึกษาผลของการสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมคต่อพฤติกรรมไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนฉวางรัชดาภิเษก พบว่า (1) การสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น และ (2) การสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองตามกฎฟรีแมค ทำให้ความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าการสังเกตตนเองหรือการเสริมแรงตนเอง ตามกฎฟรีแมคอย่างเดียว

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 52) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้หลักพริแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรักษาททรัพย์พิทยา อำเภอบันทรบุรี จังหวัดปราจีนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพริแมคมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้นนี้ สรุปได้ว่าการใช้หลักพริแมคสามารถนำมาใช้ในการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนได้ เช่น การลดพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียนของนักเรียนและการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสม

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสม

2.1.1 ความหมายของการพูด

ผดุง อารยะวิญญู (2529 : 1) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเป็นพยางค์ที่มีความหมาย ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายนั้นได้

ประสงค์ รวยณสุข (2530 : 4) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก หรือความต้องการด้วยเสียง ภาษา และกิริยาท่าทางเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ และเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

นพพล จันทรพิญ (2531 : 55) กล่าวว่า การพูด คือ พฤติกรรมกาสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง และอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนเองแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

วรรณ โสมประยูร (2534 : 128) กล่าวว่า การพูด เป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความในใจไปให้ผู้ฟังรู้ หรือเข้าใจความต้องการ หรือความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

จากความหมายของการพูดดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อความหมายของมนุษย์ โดยอาศัยน้ำเสียงภาษา กิริยาท่าทางและอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจตามความประสงค์ของผู้พูด

2.1.2 ความสำคัญของการพูด

นพดล จันทรพิชญ (2531 : 53) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากการฟังในแต่ละวันเราจะต้องใช้การพูดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ถ้าจะคิดเป็นปริมาณเป็นจำนวนตัวเลขคงได้จำนวนมากมายจนน่าพิศวง การพูดช่วยให้ประสบผลสำเร็จทั้งในชีวิตประจำวันและการประกอบกิจการงานต่าง ๆ จนมีผู้เห็นความสำคัญของการพูด และได้ประมวลไว้ด้วยถ้อยคำเป็นภาษิต ข้อคิดมากมาย เช่น "ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หนังสือเป็นตรี ชั่วดีเป็นตรา" "พูดดีเป็นศรีแก่ตัว พูดชั่วอัปราชัย" เป็นต้น

ส่วนสุนทรภู่ กวีเอกของไทยก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ในนิราศภูเขาทองตอนหนึ่งว่า "ถึงบางพูดพูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักกรสถ้อยอวยจืด แม้นพูดชั่วตัวตายทำลายมิตรจะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา"

นอกจากนี้ นพดล จันทรพิชญ (2531 : 56) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

1. ด้านส่วนตัว ผู้ที่มีความสามารถในการพูดจะประสบผลสำเร็จในการดำรงชีวิตในสังคม เป็นที่ชื่นชอบของบุคคลแวดล้อม และมีความเจริญก้าวหน้าในด้านอาชีพการงาน
2. ด้านส่วนรวม สังคมส่วนรวมและความเป็นไปในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศาสนา การเมือง การค้า การต่างประเทศและอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยการพูดเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ ความศรัทธา การประสานประโยชน์ การโน้มน้าวให้เห็นความสำคัญ

อัครา บุญทิพย์ (2525 : 59) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกาพูดไว้ว่า การพูดใช้สื่อความหมาย ความคิด ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างมนุษย์สัมพันธ์ ใช้เป็นเครื่องมือในชีวิตประจำวัน

ส่วน วรวิณี โสมประยูร (2534 : 129 - 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดที่มีผลต่อส่วนตัว สังคมส่วนรวมไว้ ดังนี้

1. ผลดีต่อส่วนตัว คือ ผู้พูดดีย่อมเป็นที่นิยมชมชอบของบุคคลแวดล้อม สามารถทำให้บุคคลนั้นประสบผลสำเร็จในชีวิตได้เป็นอย่างดี
2. ผลดีต่อสังคมส่วนรวม คือ เนื่องจากมนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จะต้องมีการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน การพูดสามารถทำให้สังคมมนุษย์อยู่ได้อย่างเข้าใจกัน

2.1.3 องค์ประกอบของการพูด

นพดล จันทรพีญ (2531 : 56) กล่าวว่า ในการพูดจาสื่อสารกันทุกครั้ง องค์ประกอบที่สำคัญอันจะขาดเสียมิได้มี 5 ประการ คือ

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่มีสารจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่น
2. สาร คือ ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ
3. สื่อ คือ ถ้อยคำสำนวนภาษา กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดสาร รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ
4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารด้วยการฟังเรื่องราวจากผู้พูด
5. ผลที่เกิดจากการพูด คือ ผลตอบสนองอันเกิดจากการพูด ผู้ที่ฟังได้รับหรือแสดงออก เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การปฏิบัติตาม ได้แย้ง เป็นต้น

กมล การกุศล (วรวิณี โสมประยูร. 2534 : 128 ; อ้างอิงมาจาก กมล การกุศล. 2521) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. สื่อ (ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร) ซึ่งแสดงออกด้วยวาจา ท่าทาง ให้ผู้ฟังได้ทราบความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเอง
2. การสื่อ (สื่อที่พูดหรือสาร) คือ เนื้อหาที่พูดตามความคิดเห็นของสื่อหรือผู้ส่งสาร
3. ผู้รับสื่อ (ผู้ฟังหรือผู้รับสาร) ในการรับสาร ผู้ฟังหรือผู้รับสารยังมีโอกาสได้ซักถามด้วย
4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือ คำพูดหรือภาษาอันเป็นเครื่องโยงความคิด
5. ผลที่เกิดขึ้นตามความมุ่งหมายนั้น ๆ

2.1.4 หลักการพูดที่ดี

โดยทั่วไปการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถดำเนินอาชีพหรือประกอบกิจการต่าง ๆ ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การพูดยังช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพให้แก่บุคคลอีกด้วย ดังนั้น การพูดจึงมีคุณค่าต่อบุคคลและสังคมมาก ครูควรเข้าใจถึงความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการพูด เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมาย โดยการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการพูดมีความสำคัญดังกล่าว ผู้เรียนจึงควรรู้หลักการพูดที่ดี มีผู้เสนอแนะหลักการพูดที่ดีไว้ ดังนี้

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 4) กล่าวว่า การพูดที่ดี หมายถึง การรู้จักใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและบุคลิกภาพต่าง ๆ ของผู้พูดให้เป็นสื่อความหมายแก่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งรู้จักใช้จรรยาบรรณและประเพณีนิยมอันดีงาม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ฟังตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างครบถ้วน สำหรับสำเนียง มติภาณุจน์ และสมบัติ จำปาเงิน (2530 : 19 - 20) กล่าวถึงการพูดที่ดีว่า ต้องมีจิตวิทยาในการพูด ต้องคำนึงถึงผู้ฟัง รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา พูดให้ตรงกับความต้องการของผู้ฟัง รู้จักเปลี่ยนเรื่องพูด เมื่อเห็นว่าผู้ฟังไม่สนใจ หรือเรื่องที่พูดไม่ทำให้เกิดผลดีอะไรและตามหลักจิตวิทยาได้แนะนำเรื่องการพูดที่ดีไว้ข้อหนึ่ง คือ อย่าพูดไปในทางทำลาย เช่น พูดติเตียน นินทา เยาะเย้ย หมิ่นประมาท

กระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 10 - 11) ระบุไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทย ถึงลักษณะการพูดที่ดีว่าผู้พูดต้อง

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีวิธีออกเสียงที่ดี เช่น ลักษณะของเสียง จังหวะหรือการพักหายใจ

การทอดเสียงพูดชัดเจนไม่ออกเสียงดังหรือเบาเกินไป เป็นต้น

3. ใช้ภาษาพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล
4. รู้จักพูดเรียงลำดับความสำคัญ และสรุปความได้
5. สังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง
6. มีมารยาทในการพูด เช่น พูดตามเวลาที่กำหนด พูดตรงประเด็น

คิดก่อนพูดไม่แสดงอารมณ์รุนแรงเกินไป พูดเมื่อมีโอกาส ไม่พูดสอดหรือแซงพูดเสียคนเดียว วางท่าทางได้เหมาะสมขณะพูด ระมัดระวังการใช้ถ้อยคำ ไม่หยาบคาย ส่อเสียด เป็นต้น

ส่วนหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2522 : 4) ได้ระบุมารยาทในการพูดไว้ว่า ผู้พูดต้อง

1. ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล ไม่กระโชกโชกซาก หรือขู่ตะคอก
2. ใช้ถ้อยคำไพเราะ และสุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ
3. พูดความจริง
4. พูดยกย่องผู้อื่นด้วยใจจริง
5. รอจังหวะในการพูด เช่น ไม่พูดสอดเมื่อผู้อื่นกำลังพูด
6. ใช้คำขอโทษ ขออภัยเมื่อพูดผิด และกล่าวขอบคุณเมื่อได้รับคำยกย่อง

ชมเชย

7. ไม่พูดส่อเสียด ทับถม กล่าวร้ายทำให้ผู้อื่นอับอาย
8. ไม่นินทาว่าร้ายผู้อื่น
9. ไม่แสดงกิริยาว่าร้ายผู้อื่น เช่น หาว เรอ ฯลฯ
10. ไม่แสดงอาการประหม่า หรือโกรธเคืองผู้ฟัง

นิพนธ์ ศศิธร (2521 : 11 - 16) กล่าวถึงการพูดที่ดีว่าประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. การพูดที่มีถ้อยคำดี

1.1 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นจริง ซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้น และสำคัญที่สุดของการพูด

1.2 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่มีประโยชน์ ควรพูดให้เป็นประโยชน์ แก่ผู้พูดและผู้ฟัง อย่าให้เสียเวลาเปล่าหรือเป็นโทษ เช่น การพูดเพื่อเจ้อ พูดพล่อย พูดส่อเสียด หรือพูดนินทา เป็นต้น

1.3 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นที่พึงใจแก่คนฟัง ผู้พูดควรจำไว้ เสมอว่าพูดให้คนอื่นฟังและคนอื่นเขาก็มีทั้งใจมโหฬาร มีความรู้สึกเช่นกัน จึงควรพูดที่คนฟังแล้ว มีความพึงพอใจ

2. การพูดที่มีความเหมาะสมกับกาลสมัย เวลา สถานที่ โอกาส และบุคคล

3. การพูดที่มีความมุ่งหมายที่แน่ชัด พูดเพื่ออะไร ซึ่งแยกเป็นความมุ่งหมายทั่วไป และความมุ่งหมายเฉพาะ

4. การพูดที่มีศิลปะการแสดงดี ได้แก่ การใช้น้ำเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ ประกอบการพูด เป็นต้น

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2529 : 23) กล่าวว่า ผู้พูดที่ดีควรใช้คำพูดที่สุภาพ การใช้คำพูดที่สุภาพ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้พูดไม่ควรใช้ถ้อยคำทำนองโอ้อวด ก้าวร้าวยกตน ข่มท่าน เสียดสี ดุฎกผู้อื่น หรือแสดงความหยิ่งยโส หากแต่ควรใช้ถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน เหมาะแก่กาลเทศะและฐานะของผู้ฟัง นอกจากนี้ ควรมีความจริงใจและความปรารถนาดี ซึ่งความจริงใจและความปรารถนาดีนี้จะแสดงออกได้ทางสีหน้า แววตา น้ำเสียงอาภักกิริยา ท่าทาง และคำพูดของผู้พูด ผู้พูดควรมีความจริงใจในการแสดงออกและใช้คำพูดดังกล่าว แสดงความปรารถนาดี ชื่นชมหรือแสดงความคิดเห็นอย่างพอเหมาะพอควรและตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ไม่ใช่วิเศษเสริม ปากอย่างหนึ่งใจอย่างหนึ่ง หรือต่อนำพูดอย่างหนึ่งลับหลังพูดอีก

อย่างหนึ่ง เพียงเพื่อหวังประโยชน์ส่วนตน ผู้ที่มีความจริงใจจึงต้องรู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดควรพูดพูดเมื่อใด และสิ่งใดไม่ควรพูด

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 328 - 330) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในการพูดไว้ดังนี้

1. ใช้ถ้อยคำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการพูด
2. ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นใคร ก็ควรใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคลแต่ละระดับ และการพูดนั้นอยู่ในสถานการณ์หรือกาลเทศะใด

3. ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม ผู้พูดควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ คำคำหรือหยาบ คำตลาด คำพวน คำสแลง (Slang) หรือคำที่สื่อให้เห็นถึงรสนิยมไปในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ควรใช้คำต่อไปนี้

3.1 คำสแลง เป็นคำคะนองปาก ใช้กันมากในหมู่วัยรุ่น เช่น ชิงชิง แซ่ก๊ะเต๊ะ เจ่งเป้ง ลุยลูกเดียว ไม่สบอารมณ์โก๋ เก๋าก๊ส ซิมไปเลย ไม่สน ฯลฯ

3.2 คำเฉพาะกลุ่ม (Jargon) เป็นคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้เฉพาะกลุ่มของตน มีลักษณะคล้ายคำสแลง แต่ใช้ในวงแคบกว่า

3.2.1 กลุ่มอาชญากร เช่น หมูตื้น ลองเนื้อ (ลองสูบกัญชา) ยิงเชียว (ล้วงกระเป๋) ผ่าเชียว (ผ่ากระเป๋)

3.2.2 กลุ่มกระเทย (เลสเบียน, เกย์) เช่น เป่าปี่ (ร่วมเพศทางปาก) ตีจิ้ง (หญิงต่อหญิงร่วมเพศกัน) โพรี (อวัยวะเพศ) ทอม (หญิงทำตัวเป็นชาย) ตี (หญิงที่เป็นคู่ขาหรือคูรักรของทอม) ฯลฯ

3.2.3 กลุ่มหนังสือพิมพ์ เช่น ตรวจหน้าแท่น (พิสูจน์อักษรก่อนเดินเครื่องพิมพ์) เลย์เอ๊าท์ (การจัดหน้าหนังสือพิมพ์) อาร์ตเวอร์ค ฯลฯ

3.3 คำคำหรือคำหยาบ เช่น อี มึง กู ะยำ ฉิบหาย เฮงชวย ฯลฯ

3.4 คำพวน เช่น ซำหมี หมาตาย แยกดอย กัดลัปะแปรง กากินขี้หมู แขนงหม้อกม ฯลฯ

4. ใช้คำกระทัดรัด ถ้อยคำกระทัดรัดจะช่วยประหยัดเวลาและสื่อความหมาย

ได้แม่นยำตรง

5. ใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพ ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดภาพพจน์จะช่วยสื่อ

ความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย และมองเห็นเด่นชัดขึ้น

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 58) ได้กล่าวถึงหลักการพูดที่สำคัญไว้ 4 ประการ

คือ

1. เนื้อหาสาระดี น่าสนใจ มีข้อมูลถูกต้อง
2. มีวาทศิลป์
3. มีบุคลิกลักษณะดี
4. มีความจริงใจต่อผู้ฟัง

วรวรรณ ไสมประยูร (2534 : 133 - 136) ได้สรุปหลักการพูดที่สำคัญไว้

ดังนี้

1. ศึกษาผู้ฟัง
2. รู้จักกาลเทศะ
3. รู้จักการจัดเนื้อหาเรื่องที่พูด
4. การเตรียมตัวพูด

2.1.5 ความมุ่งหมายของการพูด

นพดล จันทร์เพ็ญ (2531 : 57) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูดไว้

4 ประการ คือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ
2. เพื่อบอกกล่าว คือ การแสดงความรู้ ความจริง เป็นขั้นตอน
3. เพื่อโน้มน้าวใจ คือ การพูดชี้ให้เห็นถึงผลประโยชน์
4. เพื่อจรรโลงใจ คือ การชี้ให้เห็นถึงคุณงามความดี คุณค่าอันน่านิยม

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 15) ได้กำหนดจุดประสงค์ในการสอนทักษะการพูดของ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ว่า เพื่อให้มีความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ วิพากษ์วิจารณ์และ
สรุปความ มีทักษะการพูดในประเภทต่าง ๆ พูดสื่อความได้ชัดเจนถูกต้อง ใช้คำพูดได้ถูกต้อง
เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล กล่าวพูด และสามารถใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสารด้าน
มนุษยสัมพันธ์และบูรณาการงานได้ มีมารยาทและบุคลิกภาพที่ดี และใช้ทักษะในการพูด เพื่อ
ความบันเทิงต่าง ๆ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูด
มีความสำคัญต่อมนุษย์ทั้งในชีวิตประจำวัน การเรียน และการทำงานมาก นอกจากนี้ผู้ที่มี
ลักษณะการพูดที่ดีจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดีด้วย ลักษณะการพูดที่ดี ได้แก่ การพูดความจริง
การพูดในสิ่งที่ประโยชน์ การพูดสุภาพ การพูดในสิ่งที่เป็นที่พึงพอใจของผู้ฟัง ตลอดจน
พูดให้เหมาะกับกาลเทศะ โอกาสและบุคคลแต่ข้อบกพร่องในการพูดที่พบบ่อยคือ การใช้ภาษา
ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ใช้ภาษาตลาด ใช้คำสุภาพไม่เป็นและใช้ภาษาหยาบคาย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรการพูดที่เหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรการพูดที่เหมาะสมมีดังนี้

พัลลภ สุธงส์ (2526 : 78 - 81) ได้ศึกษาเรื่องการทำผิดวินัยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 363 คน นักเรียนชาย 177 คน นักเรียนหญิง 186 คน
ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีการทำผิดวินัยหมวดความประพฤติที่พบในเกณฑ์สูงสุด คือ
การพูดคำหยาบคาย รองลงมาคือ หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน
ล้อเลียนชื่อบิดามารดาของเพื่อน พูดปดกับครูแสดงมารยาทไม่สุภาพเรียวร้ยกับเพื่อน

อรุณี ชินวงศ์อมร (2535 : 58) ได้ศึกษาผลของการเปรียบเทียบบทบาท
สมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน

สมโภชกรุงอนุสรณ์ (200 ปี) กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ บทบาทสมมติกับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีการพูดที่เหมาะสมแตกต่างกัน โดย นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติ มีการพูดที่เหมาะสมสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการพูดปด การพูดหยายคาย การล้อเลียนชื่อบิดามารดาเพื่อน และการพูดข่มขู่ เป็นพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สมควรจะได้รับการแก้ไข

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีการวางเงื่อนไข เป็นกลุ่มกับการใช้หลักพรีแมคที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งผลการวิจัยนี้ผู้วิจัยคาดว่าจะ เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในด้านการปรับพฤติกรรม สามารถนำเอา การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการใช้หลักพรีแมคไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนในการสุ่มดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นและครูสอนวิชาภาษาไทยประเมินพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 21 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 21 คน ลงในแบบประเมินพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำผลการประเมินพฤติกรรมดังกล่าวมาเรียงลำดับคะแนนจากสูงไปต่ำ เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา ได้นักเรียนจำนวน 21 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 11 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 10 คน
2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 21 คน ที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อที่ 1 อีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม

ตามแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว ปรากฏว่า สอดคล้องกับการประเมินของครูประจำชั้น และครูสอน
วิชาภาษาไทย

3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 21 ที่ได้จากข้อ 2 เพื่อ
สอบถามความสนใจในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนทุกคนสนใจเข้าร่วม
การทดลอง

4. ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมการทดลองที่ระบุไว้ในข้อ 3 โดยใช้วิธีการสุ่ม
อย่างง่ายมาจำนวน 16 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลอง
ที่ 2 กลุ่มละ 8 คน ได้กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนชาย 5 คน นักเรียนหญิง 3 คน และ
กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนชาย 4 คน และนักเรียนหญิง 4 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
3. โปรแกรมการวางแผนงานเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการใช้หลักฟรีแมค

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่
เหมาะสม
 - 1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูประจำชั้นและครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

1.3 ผู้วิจัยเข้าสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในวิชาภาษาไทย ขณะที่ครูกำลังสอน นำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 , 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิต ตรวจสอบรายละเอียดว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัยหรือไม่ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมที่ปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตการบันทึก พฤติกรรมและพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจน แล้วจดบันทึก พฤติกรรมที่สังเกตได้

2.3 นำข้อมูลที่ได้จาก 2.1 , 2.2 และคำตอบที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของครูประจำชั้นและครูสอนวิชาภาษาไทยที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิต ตรวจสอบรายละเอียดว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัยหรือไม่ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.4 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำมาใช้บันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยจะบันทึกพฤติกรรม ครั้งละ 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที แล้วพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

การให้คะแนน

ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น

ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ให้เขียนเลข 0 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลานั้น (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการวางแผนงานเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงานเป็นกลุ่ม

3.2 สร้างโปรแกรมการวางแผนงานเป็นกลุ่ม ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

3.3 นำโปรแกรมการวางแผนงานเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง วัตถุประสงค์ และวิธีดำเนินการ

3.4 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน จังหวัดศรีสะเกษ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการวางแผนงานเป็นกลุ่มใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1 ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น. รวม 12 ครั้ง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการใช้หลักพรีแมค ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัย และโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักพรีแมค

4.2 สร้างโปรแกรมการใช้หลักพรีแมค ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

4.3 นำโปรแกรมการใช้หลักพรีแมคที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิตา ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ และวิธีดำเนินการ

4.4 นำโปรแกรมการใช้หลักพรีแมคมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน จังหวัดศรีสะเกษ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้หลักพรีแมคใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. รวม 12 ครั้ง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนทดลอง

1. ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยจำนวน 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลองจำนวน 1 คน ซึ่งผู้ช่วยวิจัยเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูผู้ร่วมการทดลองเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งในภาคเรียนนี้สอนนักเรียนชั้น ป.6/1 และ ป.6/2 เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงให้ทั้ง 2 คน ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง
2. ผู้วิจัยอธิบายหลักการปรับพฤติกรรม วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และวิธีการใช้หลักพรีแมค ให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองฟัง จนสามารถเข้าใจและนำไปใช้กับนักเรียนได้เหมาะสม สำหรับการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกพฤติกรรมจนได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง .80 ขึ้นไป
3. ผู้วิจัยได้ประสานงานกับครูผู้ร่วมการทดลองในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดการทดลอง เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสม

ขั้นตอนในการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษาความมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์พฤติกรรม การพุดที่เหมาะสมและแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจตรงกัน และใช้ได้ถูกต้อง
 2. ผู้วิจัยเลือกการสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตในวิชาภาษาไทย ใช้เวลาแต่ละครั้ง 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ รวม 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที แล้วพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียนของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มในแต่ละสัปดาห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้
- กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียน ใช้เวลาในการสังเกต 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น.

กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ใช้เวลาในการสังเกต 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น.

3. ผู้วิจัยเขียนแผนผังที่นั่งของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อความสะดวกในการสังเกต

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตนักเรียนในห้อง โดยจะนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียงอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38 - 39) สูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ใช้เวลาในการฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมทั้งหมด 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ 0.86 จากนั้นจึงดำเนินการทดลอง

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

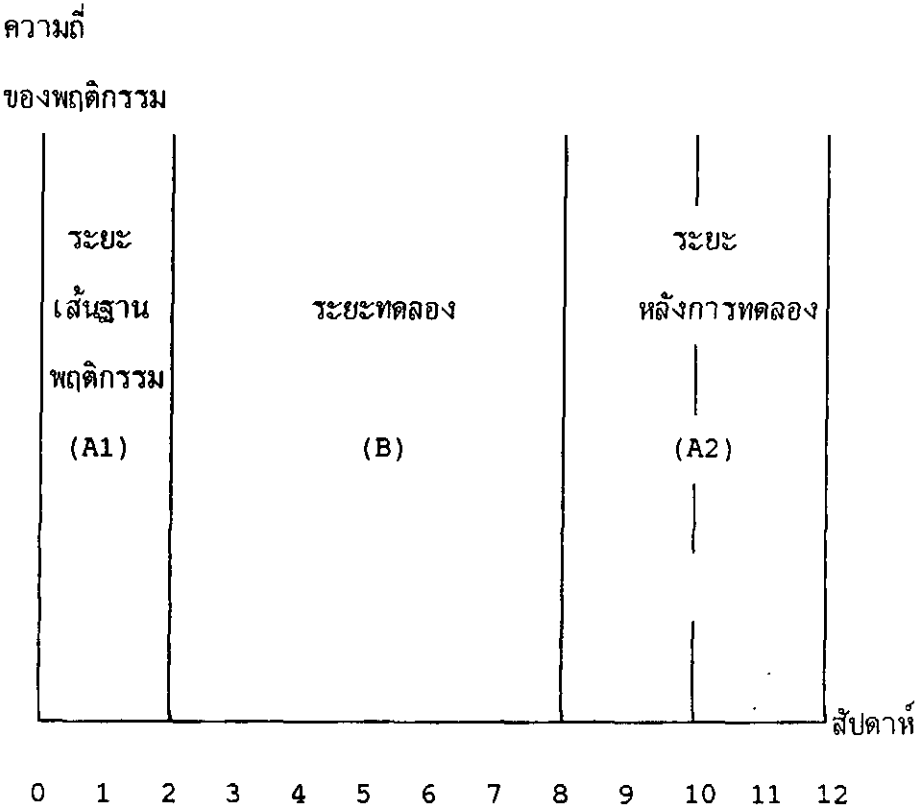
การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design)

(ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155 - 157) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเสถียรพฤติกรรม (A1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียน การสอนปกติ โดยที่นักเรียนยังไม่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพรีแมค

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกต และบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอน ปกติ โดยนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 จะได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ 2 จะได้รับการใช้หลักพรีแมค

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A2) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงติดตามผล และช่วงศึกษาความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งระยะนี้ไม่มีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพรีแมค

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A1) ระยะเสถียรพฤติกรรม เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 11 สิงหาคม 2537 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในสภาพการเรียนการสอนปกติในวิชาภาษาไทย โดยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น. และของกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. ภายหลัง การสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากการบันทึก

ของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.88 และ 0.89 ตามลำดับ

ผู้วิจัยนำผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะเส้นฐานที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนไปเขียนกราฟ เพื่อดูความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ดำเนินการทดลองแก่ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 22 กันยายน 2537 ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในขณะที่นักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนไหนคนใดเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนมองเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากการบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป นักเรียนจึงจะได้รับการเสริมแรง ในการให้การเสริมแรงแก่นักเรียนทุกคนในกลุ่มนั้นผู้วิจัยจะสุ่มรายชื่อของนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มขึ้นมา จำนวนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ถูกสุ่มขึ้นมาจะนำมาใช้เป็นเกณฑ์การเสริมแรงแก่นักเรียนทุกคนในกลุ่ม โดยให้นักเรียนมารับการเสริมแรงได้ในช่วงพักกลางวันของทุกวันที่ทำการทดลอง

ผู้วิจัยนำผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะทดลองที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนไปเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้หลักพรีแมคกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในขณะที่นักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรม ได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนมองเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากการบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป นักเรียนจึงจะได้รับการเสริมแรง โดยให้นักเรียนมารับแรงเสริมได้ในช่วงพักกลางวันของทุกวันที่ทำการศึกษาทดลอง

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะทดลองที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนไปเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2537 ถึงวันที่ 20 ตุลาคม 2537 แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงติดตามผลหลังการทดลองใช้เวลา 2 สัปดาห์ และช่วงศึกษาความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในช่วงการเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะนี้ไม่มีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพรีแมค ทุกครั้งที่สิ้นสุดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.87 และ 0.90 ตามลำดับ

ผู้วิจัยนำผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะหลังการทดลองที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนไปเขียนกราฟ เพื่อดูความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

การจัดกระทำกับข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการสังเกต ไปวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้หลักพรีแมค
3. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับการใช้หลักพรีแมค
4. ใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมในแต่ละระยะ คือระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง ระยะหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)

2.2 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการพูดเหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

คำนวณหาค่า U โดยใช้สูตร

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการทดสอบ

n_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรกลุ่มที่ 1

n_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรกลุ่มที่ 2

$\sum R_1$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1

$\sum R_2$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้ .

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
$Q.D.$	แทน ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
$Mdn_{(diff)}$	แทน ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
$Q.D._{(diff)}$	แทน ค่าความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
ΣR_1	แทน ผลรวมของอันดับที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 1
ΣR_2	แทน ผลรวมของอันดับที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 2
U	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน-วิทนีย์
T	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของ วิลคอกซัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง ดังตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn	Q.D.	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	95.50	5.00	29.50
กลุ่มทดลองที่ 2	8	96.00	4.25	

จากตาราง 1 ปรากฏว่า ก่อนการทดลองพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง ดังตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	95.50	5.00	0 **
หลังการทดลอง	8	249.50	3.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ก่อนและหลังการทดลอง ดังตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	96.00	4.25	0**
หลังการทดลอง	8	233.50	8.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 บ่งชี้ว่า พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมคเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้หลักพรีแมค สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น

4. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค ดังตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	152.50	8.67	4.00**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	141.50	6.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ปรากฏว่า พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค

5. เปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค หลังการทดลอง ดังตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค หลังการทดลอง

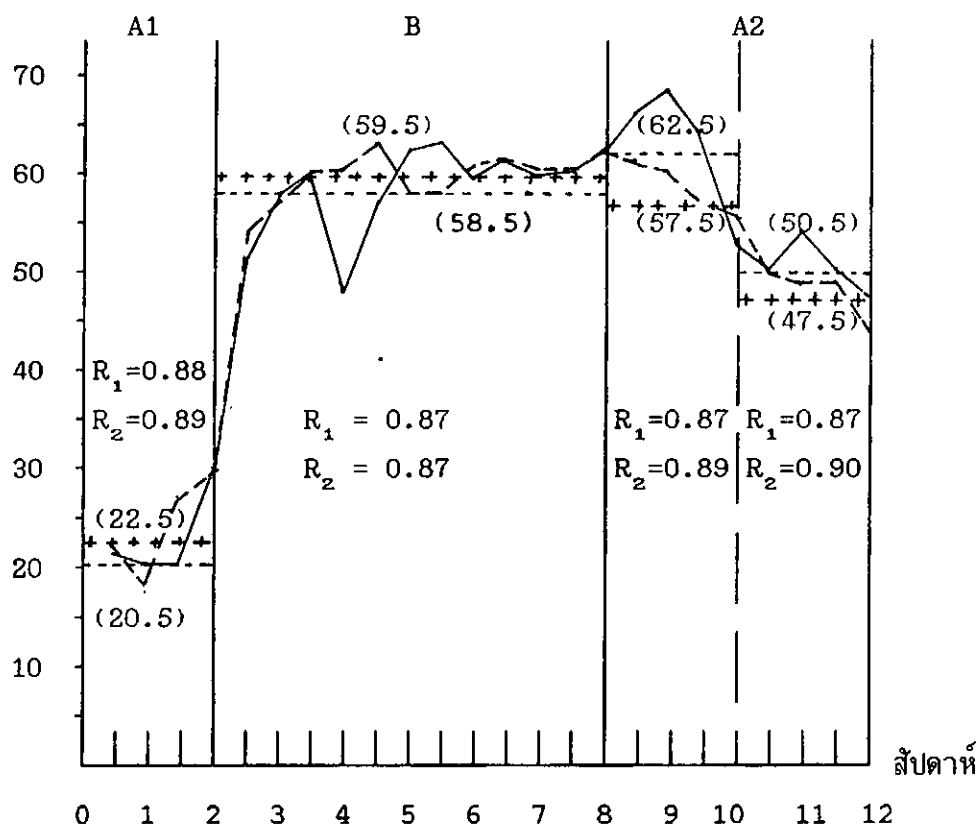
กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn	Q.D.	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	207.50	12.00	13.00*
กลุ่มทดลองที่ 2	8	194.50	3.25	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 ปรากฏว่า ในช่วงศึกษาความคงทน พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการใช้หลักพรีแมค ในช่วงศึกษาความคงทนนั้น พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน

6. แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค โดยการเขียนกราฟเส้นตรง

พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- คำมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
- - - คำมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
- - - คำมัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง
- + + + คำมัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง
- R_1 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1
- R_2 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นได้ว่า ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ในระยะเส้นฐานและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 20.5 เป็น 58.5 และค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ 62.5 และในช่วงศึกษาความคงทนมีค่าเท่ากับ 50.5 แสดงว่าการใช้วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้น

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมคนั้น ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 22.5 เป็น 59.5 และค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ 57.5 และในช่วงศึกษาความคงทนมีค่าเท่ากับ 47.5 แสดงว่า การใช้วิธีการใช้หลักพรีแมคสามารถทำให้พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้น แม้ว่าในระยะติดตามผลและช่วงศึกษาความคงทน พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนลดลงต่ำกว่าระยะทดลอง

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมคในระยะเส้นฐาน ปรากฏว่า ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเท่ากับ 20.5 และ 22.5 ตามลำดับ ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นแตกต่างกันเล็กน้อย คือ เท่ากับ 58.5 และ 59.5 แต่ในช่วงติดตามผล ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันเล็กน้อย คือ 62.5 และ 57.5 และในช่วงศึกษาความคงทนของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่า ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ลดลง อย่างไรก็ตาม ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ลดลงน้อยกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค คือ 50.5 และ 47.5 ตามลำดับ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้หลักฟรีแมค
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับได้รับการใช้หลักฟรีแมค

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้หลักฟรีแมค
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 50 ลงมา จำนวน 21 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนชาย 5 คน นักเรียนหญิง 3 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนชาย 4 คน นักเรียนหญิง 4 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
3. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการใช้หลักฟรีแมค

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง
 - 1.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 และ 6/2 และครูสอนวิชาภาษาไทย ประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
 - 1.2 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง
 - 1.3 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการใช้หลักฟรีแมค

1.4 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกการสังเกตพฤติกรรมจนถูกต้องตรงกัน
ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ 0.86

1.5 ผู้วิจัยประสานงานกับครูผู้ร่วมการทดลองในการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนที่ใช้ในการทดลอง ตลอด 3 ระยะ

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลาดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ ตั้งแต่
วันที่ 1 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 20 ตุลาคม 2537 การทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกัน โดย
ผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะที่ 1 (A1) เป็นระยะเสถียรพฤติกรรม ใช้เวลา 2 สัปดาห์
ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2537 ถึง วันที่ 11 สิงหาคม 2537 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที
โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่เฉพาะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของ
พฤติกรรมที่เฉพาะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากับ
0.88 และ 0.89 ตามลำดับ

2.2 ระยะที่ 2 (B) เป็นระยะทดลอง ดำเนินการทดลองเริ่มตั้งแต่สัปดาห์
ที่ 3 - 8 ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2537 ถึงวันที่ 22 กันยายน 2537 โดยระยะนี้ผู้วิจัยใช้
โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับกลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการใช้หลักพรีแมคกับ
กลุ่มทดลองที่ 2 และในระหว่างดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึก
พฤติกรรมที่เฉพาะของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มใช้เวลาสังเกตและบันทึก
พฤติกรรมดังกล่าวเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ได้ค่าสัมประสิทธิ์
ความสอดคล้องของพฤติกรรมที่เฉพาะของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
มีค่าเท่ากัน คือเท่ากับ 0.87

2.3 ระยะที่ 3 (A2) เป็นระยะหลังการทดลอง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ
สัปดาห์ที่ 9 - 10 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2537 ถึงวันที่ 6 ตุลาคม 2537 เป็นช่วงติดตามผล

และลำดับที่ 11 - 12 ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2537 ถึงวันที่ 20 ตุลาคม 2537 เป็นช่วง
ศึกษาความคงทน ในระยะที่ 3 นี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่
เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มในสภาพการเรียนการสอนปกติโดยใช้เวลาสัปดาห์
ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ 0.87 และ 0.90 ตามลำดับ

3. ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
ที่ได้จากการบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

3.2 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

3.3 นำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's
Matched-Pairs Signed - Ranks Test)

2. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการใช้หลักฟรีแมค โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's
Matched-Pairs Signed - Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ก่อนและหลัง
การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ
แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ก่อนการทดลองพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ไม่แตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
3. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการใช้หลักพริแมค
4. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพริแมค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพริแมคที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเทิน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ผลของการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้

1. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งโดยครูเป็นผู้วางเงื่อนไขแก่นักเรียนเป็นกลุ่ม และกำหนดเกณฑ์การเสริมแรงกับนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มนักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลเนื่องมาจากการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนในกลุ่ม นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงภายหลังที่ผู้วิจัยสุ่มรายชื่อของนักเรียนคนหนึ่งขึ้นมา จำนวนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ถูกสุ่มขึ้นมานี้จะใช้เป็นเกณฑ์การเสริมแรงกับนักเรียนทุกคนในกลุ่ม นอกจากนี้ในระหว่างดำเนินการทดลอง ภายหลังจากที่นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ทราบเงื่อนไขของการปรับพฤติกรรม

แล้ว นักเรียนในกลุ่มจะพยายามควบคุมพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของตนเอง และของเพื่อน ในกลุ่ม ทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น ซึ่งได้แก่พฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของครู ได้แก่ พูดมีหางเสียง ไม่พูดล้อเล่นกับครู ไม่พูดคำหยาบ ใช้ถ้อยคำ ไพเราะ และพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ ไม่พูดคำหยาบ ไม่คำ ไม่แข่ง ไม่พูดเยาะเย้ย ไม่ข่มขู่ ไม่พูดล้อเลียนมด้อยของเพื่อน ไม่พูดล้อเลียนชื่อบุพการีของเพื่อน พูดยกย่องชมเชย และพูดให้กำลังใจ

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ แคสดิน (Kasdin. 1975 : 142 - 143) ที่กล่าวว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่ม และฝึกความรับผิดชอบต่อบุคคลอื่น เพราะในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมจำนวนมากที่เป็น มาตรฐานของกลุ่มที่บุคคลจะต้องรับผิดชอบต่อร่วมกัน นอกจากนี้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้ บุคคลเรียนรู้ผลการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราณี สถาปัตานนท์ (2528 : 59 - 60) ที่ศึกษาพบว่า ผลการเสริมแรงทางบวกโดยการวาง เงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 เพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 48 - 50) ที่ศึกษาพบว่า การเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1 เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานของวิจัยของ ศรารุช วงศ์ทอง (2536 : 50) ที่ศึกษาพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทำให้วินัยในห้องเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพิ่มขึ้น

2. พฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การใช้หลักพรีแมคเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่ง โดยครู เป็นผู้เสริมแรงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่มีความถี่ต่ำให้มีความถี่สูงขึ้น โดย นำกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดมาเป็นตัวเสริมแรง เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูด ที่เหมาะสมตามเงื่อนไข นักเรียนจะได้เลือกทำกิจกรรมที่ตนชอบตามที่ตกลงกันไว้

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 52) ที่ศึกษาพบว่า การใช้หลักพริแมคทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และความถี่ของพฤติกรรมทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของแลททัล (Lattal. 1969 : 195 - 198) ที่ศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมการว่ายน้ำในสระเป็นตัวเสริมแรง ทำให้พฤติกรรมการแปร่งฟันในตอนเช้า ของนักเรียนในค่ายพักแรมฤดูร้อนเพิ่มขึ้น

3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพริแมค มีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปฏิบัติตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาค้นคว้าดังกล่าว แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพริแมค

เมื่อพิจารณาคำมัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพริแมค ปรากฏว่า คำมัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมากกว่า คำมัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการใช้หลักพริแมค แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำให้พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าการใช้หลักพริแมค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นการวางเงื่อนไขการเสริมแรงกับนักเรียนทั้งกลุ่มต่อการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือ พฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ทำให้นักเรียนในกลุ่มมีความร่วมมือกัน พยายามควบคุมพฤติกรรมกันเอง โดยมุ่งหวังจะให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดเพิ่มขึ้น นอกจากนี้เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือ พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ และแรงเสริมที่นักเรียนได้รับนี้เป็นแรงเสริมที่นักเรียนพึงพอใจ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น ส่วนการใช้หลักพริแมค ของการศึกษา

ค้นคว้าครั้งนี้ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกทำกิจกรรมที่ตนชอบ นักเรียนจึงเกิดแรงจูงใจ และมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นพฤติกรรมเป้าหมาย คือ พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครูและพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน จึงทำให้ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตามแรงเสริมที่นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มได้รับการใช้หลักฟรีแมคนั้นจะมีค่าน้อยมากเพียงใดก็ขึ้นกับการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนแต่ละคนนักเรียนต้องรับผิดชอบพฤติกรรมและผลการทำงานของตนเอง ซึ่งแตกต่างไปจากนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มนักเรียนจะต้องร่วมมือกันภายในกลุ่มต้องตระหนักถึงผลการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่มตลอดทั้งการรับผิดชอบร่วมกัน จึงทำให้พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมค

นอกจากนี้ การเปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในสัปดาห์ที่ 11 - 12 ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักฟรีแมคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการปรับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของตนเอง และนักเรียนเห็นคุณค่าของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม แม้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าวนักเรียนจะไม่ได้รับการเสริมแรงก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและวิธีการใช้หลักฟรีแมคไปใช้ในการปรับพฤติกรรมใด ๆ ผู้ที่จะนำไปใช้จะต้องมีความรู้ความชำนาญ ต้องศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ลำดับขั้นตอนของวิธีการดังกล่าวก่อนจะนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมใด ๆ ของนักเรียนหรือบุคคลอื่น

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรศึกษาความคงทนของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและได้รับการใช้หลักพรีแมคทุก ๆ 3 เดือน

2.2 ควรสังเกตพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนจากสภาพการณ์ต่าง ๆ นอกเหนือไปจากการสังเกตในห้องเรียน

2.3 ควรนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการใช้หลักพรีแมคไปใช้ในการปรับพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมมีส่วนร่วมในชั้นเรียน พฤติกรรมวินัยในชั้นเรียน และ พฤติกรรมตั้งใจเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล การกุศล. "การพูดเพื่อประสิทธิผล," เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 201.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2521.
- ทัศนีย์ ทานตะวัน. "วาทกรรม," เอกสารคำสอนภาษาไทย 103. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2529.
- นพดล จันทรเพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. อุบลราชธานี : คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
วิทยาลัยครูอุบลราชธานี, 2531.
- นิพนธ์ ศศิธร. หลักการพูดต่อชุมชน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2533.
- บันลือ พงกษะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- ประสงค์ รายฉุย. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530.
- ปราณี สถาปิตานนท์. ผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- ผดุง อารยะวิทย์. เอกสารคำสอนวิชาศึกษานิเทศ 531 วิจัยสอนพูด. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย,
2530.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย,
2536.

- พรชูลี อาชาวอำรุง และสงบ ลักษณะ. "การับพฤติกรรมก่อนในโรงเรียน,"
วารสารครูศาสตร์. 6(2) : 49 - 55 ; กรกฎาคม - สิงหาคม, 2519.
- พัฒนา สุธงสน์. การทำผิวนัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัด
สำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- ภณิ อินทสร. ผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- เยาวนาถ วุฒิารง. ผลของการเปิดโอกาสเลือกกิจกรรมภายหลังการทำแบบฝึกหัด
วิชาคณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2524. อัดสำเนา.
- วรณิ ไสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. ผลทำให้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
และเป็นรายบุคคลต่อการลดพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2526. อัดสำเนา.
- วารุณีย์ จันทร์แสงสุก. ผลของการสังเกตและการเสริมแรงตนเองตามทฤษฎีฟริแมค
ต่อการลดพฤติกรรมไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนาง
รัชดาภิเษก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
 2525. อัดสำเนา.

วิจิตตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.

วิชาการ, กรม. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว, 2525.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.

ศราวุธ วงศ์ทอง. การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อ
วินัยในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล
อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. การเปรียบเทียบผลของการใช้หลักพรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคม
ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนทรัพย์พิทยา อำเภอภินทรบุรี จังหวัดปราจีนบุรี. ปริญญาโท
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2529.

สมพร สุทัศน์ย์, ม.ร.ว. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2531.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

สำเนียง มณีภาณุจน์ และสมบัติ จำปาเงิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
เมติคัลมีเดีย, 2530.

สุณีย์ อีรดากร. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร, 2523.

สุดา เหลียววิวิจัก. ผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรง
เป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรวัย. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.

เสมอใจ ชื่นจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนธรรมโชติศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและ
เป็นรายบุคคล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

หลุย จำปาเทศ. จิตวิทยาสัมพันธ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

อรนงค์ วิทยานิพนธ์. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการวางเงื่อนไข
เป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

อรุณี ชินวงศ์อมร. ผลการเปรียบเทียบบทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชอนุสรณ์ (200 ปี) กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อัดสำเนา.

อัศรา บุญทิพย์. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : ธเนศวรการพิมพ์, 2525.

อุทัย หิรัญโต. หลักการพูดในที่ชุมชน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2521.

- Drabman, Ronald, Robert Spitanik and Kasen Slitanik. "Sociometric and Disruptive Behavior as a Function of Four Types of Token Reinforcement Program," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 93 - 101 ; Spring. 1974.
- Fishbein, Jill E. and Barbara H. Wasik. "Effect of the Good Behavior Game on Disruptive Library Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 14 : 89 - 93 ; 1981.
- Kazdin, Alen E. Behavior Modification in Applied Setting. Homewood, Illinois : Dorsey Press, 1975.
- Knight, Matha F. and Hugh S. Mckenzie. "Eliminate of Bedtime Thumbsucking in Home Setting Through Contingent Reading," Journal of applied Behavior Analysis. 7(1974) : 33 - 38;
- Lattal, K.A. "Contingency Management of Toothbrushing Behavior in a Summer Camp of Children," Journal of Applied Behavior Analysis. 2(1969) : 195 - 198. n.d.
- Schmidt, Gilbert W. and Robert E. Ulrich. "Effect of Group Contingent Events upon Classroom Noise," Journal of Applied Behavior Analysis. 2 : 171 - 179; 1969.
- Skinner, B.F. Science and Human Behavior. New York : Macmillan, 1953.
- Sulzer, Reth and Ray Mayer. Behavior Modification Procedures for School Personnel. Illinois : The Dryden Press, Inc., 1972.
- Switzer, E. Beth, Terrence E. Deal and John S. Bailey, "The Reduction of Stealing in Second Graders Using a Group Contingency," Journal of Applied Behavior Analysis. 10 : 267 - 272 ; 1977.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. โปรแกรมการใช้หลักพรีแมค
3. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
5. แบบสำรวจตัวเสริมแรง (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)
6. แบบสำรวจกิจกรรมที่ชอบ (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนทราบความมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน และข้อตกลงการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม	1. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คน ทราบความมุ่งหมายที่ผู้วิจัยและนักเรียนตั้งไว้ร่วมกัน คือ การเพิ่มพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน รวมทั้งข้อดีของการพัฒนาพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม 2. ผู้วิจัยกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ มีดังนี้ ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ต้องการให้เพิ่มขึ้น ดังนี้คือ (1) พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูด	แบบสำรวจ ตัวเสริมแรง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			มีหางเสียง ไม่พูดล้อเล่นกับครู ไม่พูดคำหยาบ ใช้ถ้อยคำไพเราะ (2) พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ ไม่พูดคำหยาบ ไม่ด่า ไม่แข่ง ไม่พูดเยาะเย้ย ไม่บ่มขู่ ไม่พูดล้อเลียนปมด้อยของเพื่อน ไม่พูดล้อเลียนชื่อ บุพการีของเพื่อน พูดยกย่องชมเชย พูดให้กำลังใจ ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง เป็นรายบุคคล ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัย เข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็น และได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวน	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			การเรียนการสอน ไม่ให้ ความสนใจนักเรียนคนหนึ่ง คนใดเป็นพิเศษ ไม่ให้ นักเรียนมองเห็นแบบบันทึก พฤติกรรม ขั้นที่ 4 เมื่อหมดเวลาการ สังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึก พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ของนักเรียนที่ได้จากการ บันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย มาหาค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้อง โดยค่า สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง จะต้องมีค่า .80 ขึ้นไป ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้การเสริม แรงโดยนักเรียนทุกคนใน กลุ่มจะได้รับการเสริมแรง ภายหลังที่ผู้วิจัยสุ่มรายชื่อของ ขึ้นมา จำนวนพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของ	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			นักเรียนคนที่ถูกสุ่มขึ้นมานั้น จะเป็นเกณฑ์การเสริมแรง แก่นักเรียนทุกคนในกลุ่ม โดย มีเกณฑ์ดังนี้คือ (1)นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มจาก เดิม 1 พฤติกรรม นักเรียน จะได้รับการเสริมแรงอันดับ ที่ 4 (2)นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มจาก เดิม 2 พฤติกรรม นักเรียน จะได้รับการเสริมแรงอันดับ ที่ 3 (3)นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มจาก เดิม 3 พฤติกรรม นักเรียน จะได้รับการเสริมแรงอันดับ ที่ 2	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2-13	พฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสม	เพื่อศึกษาผลของการ วางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่ มีต่อพฤติกรรมการพูดที่ เหมาะสมของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1	(4)นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มจาก เดิม 4 พฤติกรรม นักเรียน จะได้รับการเสริมแรงอันดับ ที่ 1 3. แจ้งวัน เวลา ที่จะทดลอง ตั้งแต่ครั้งที่ 2-13 ดำเนินการ ทุกครั้งเป็นขั้นตอนดังนี้ คือ 1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไป สังเกตและบันทึกพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ตามวัน เวลา ที่ตกลงกัน ไว้โดยนั่งในตำแหน่งที่มอง เห็นพฤติกรรมของนักเรียน และได้ยินเสียงอย่างชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียน คนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และ ไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึก พฤติกรรม	1. แบบบันทึก พฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสม 2. สิ่งของที่เป็น ตัวเสริมแรง 3. จลกรายชื่อ ผู้รับการทดลอง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
14	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลของการวาง เงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อ พฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสมของนักเรียน	2. เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจ สอบหาความสอดคล้องการ สังเกต โดยค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องจะต้องมีค่า ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป 3. ผู้วิจัยให้การเสริมแรงแก่นักเรียนตามเกณฑ์การเสริมแรง โดยให้นักเรียนมารับ ได้ในช่วงพักกลางวันของวันทำการทดลอง 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้ รับจากการทดลอง และ ผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ช่วยวิจัย ครูผู้ร่วมการทดลอง และ กล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลอง และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการใช้หลักฟรีแมค

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนทราบความมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมและทราบหลักเกณฑ์ในการใช้หลักฟรีแมค	1. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่-2 จำนวน 8-คน ทราบความมุ่งหมายที่ผู้วิจัยและนักเรียนตั้งไว้ร่วมกันคือการเพิ่มพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน รวมทั้งข้อดีของการพัฒนาพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม 2. ผู้วิจัยกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้ ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่ต้องการให้เพิ่มขึ้น ดังนี้ (1) พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูดมีหางเสียง ไม่พูดล้อเล่นกับ	แบบสำรวจ กิจกรรมที่ชอบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ครู ไม่พูดคำหยาบ ใช้ถ้อยคำไพเราะ (2) พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ ไม่พูดคำหยาบ ไม่ด่า ไม่แข่ง ไม่พูดเยาะเย้ย ไม่ข่มขู่ ไม่พูดล้อเลียนปมด้อยของเพื่อน ไม่พูดล้อเลียนเชื่อบุพการีของเพื่อน พูดยกย่องชมเชย พูดให้กำลังใจ ชั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจกิจกรรมที่นักเรียนชอบเป็นรายบุคคล ชั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ไม่ให้ความสนใจนักเรียน คนหนึ่งคนใดเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนมองเห็น แบบบันทึกพฤติกรรม ชั้นที่ 4 เมื่อหมดเวลาการ สังเกตแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วย วิจัยหาค่าสัมประสิทธิ์ความ- สอดคล้องการสังเกต โดยค่า สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง จะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ชั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้การเสริม แรงแก่นักเรียน โดยมีเกณฑ์ ดังนี้ คือ (1)นักเรียนแสดงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น จากเดิม 1 พฤติกรรม นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรม ที่ชอบ อันดับที่ 4 (2)นักเรียนแสดงพฤติกรรม เพิ่มขึ้น 2-พฤติกรรม	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2-13	พฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสม	เพื่อศึกษาผลของการ ใช้หลักพรีแมคที่มีต่อ พฤติกรรมการพูดที่ เหมาะสมของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 2	นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรม อันดับที่ 3 (3)นักเรียนแสดงพฤติกรรม เพิ่มขึ้น 3 พฤติกรรม นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรม อันดับที่ 2 (4)นักเรียนแสดงพฤติกรรม เพิ่มขึ้น 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้เลือกกิจกรรม อันดับที่ 1 3. แจ้งวันเวลาที่จะทำการ ทดลอง ตั้งแต่ครั้งที่ 2-13 ดำเนินการ ทุกครั้งเป็นขั้นตอนดังนี้ 1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไป สังเกตและบันทึกพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ตามวัน เวลา ที่ตกลงกัน ไว้โดยนั่งในตำแหน่งที่มอง	1. แบบบันทึก พฤติกรรม การพูดที่ เหมาะสม 2. รายชื่อ กิจกรรมที่ เป็นตัว เสริมแรง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			เห็นพฤติกรรมของนักเรียน และได้ยินเสียงอย่างชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียน คนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และ ไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึก พฤติกรรม 2. เมื่อหมดเวลาของการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ที่ได้จากการบันทึกของผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยหาค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้อง โดย ค่า- สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง จะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป 3. ผู้วิจัยให้การเสริมแรงแก่นักเรียนตามเกณฑ์การเสริม แรงที่ได้ตกลงกันไว้ โดยให้ นักเรียนมารับการเสริมแรง ในช่วงพักกลางวันของวันที่ ทำการทดลอง	

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
14	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลการใช้ หลักนรีแม่ที่มีต่อ พฤติกรรมการพูดที่ เหมาะสมของนักเรียน	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้รับจากการทดลอง และ ผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ช่วยวิจัย และครูผู้ร่วมการทดลอง และ กล่าวขอใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลอง แล้วกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

ผู้ประเมิน () ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้น ป.6 () ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้ถูกประเมิน ชื่อ.....นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/.....

พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียนได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความพอใจและเป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน รวมทั้งไม่ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความเสียหาย รำคาญ โกรธ และอับอาย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้คือ

1. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครู ได้แก่
 - 1.1 พูดมีหางเสียง
 - 1.2 ไม่พูดล้อเล่นกับครู
 - 1.3 ไม่พูดคำหยาบ
 - 1.4 ใช้ถ้อยคำไพเราะ
2. พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่
 - 2.1 ไม่พูดคำหยาบ
 - 2.2 ไม่ด่า
 - 2.3 ไม่แข่ง
 - 2.4 ไม่พูดเยาะเย้ย
 - 2.5 ไม่ข่มขู่
 - 2.6 ไม่พูดล้อเลียนภมด้อยของเพื่อน
 - 2.7 ไม่พูดล้อเลียนชื่อบุพการีของเพื่อน
 - 2.8 พูดยกย่องชมเชย
 - 2.9 พูดให้กำลังใจ

แบบประเมินนี้ใช้ประเมินพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน ขอให้ผู้ประเมิน
 ไปถึง พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริง และให้คะแนนโดยมีเกณฑ์ ดังนี้

คำชี้แจง

ขอให้ครูสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนในห้องเรียนที่ท่านสอนโดยทำ
 เครื่องหมาย (✓) ให้สอดคล้องกับการแสดงพฤติกรรมนั้นของนักเรียนแต่ละคนตามเกณฑ์
 ต่อไปนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อย
- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ้างเป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อยที่สุด

พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก	ความถี่ของพฤติกรรม				
	5	4	3	2	1
1. พฤติกรรมการพูดกับครู 1.1 พูดไม่มีหางเสียง 1.2 พูดล้อเล่นกับครู 1.3 พูดคำหยาบ 1.4 ใช้ถ้อยคำไพเราะ 2. พฤติกรรมการพูดกับเพื่อน 2.1 พูดคำหยาบ 2.2 คำ 2.3 แข่ง ✓ 2.4 พูดเยาะเย้ย 2.5 ข่มขู่ ✓ 2.6 พูดล้อเลียนมด้อยของเพื่อน 2.7 พูดล้อเลียนเชื่อบุพการีของเพื่อน 2.8 พูดยกย่องชมเชย 2.9 พูดให้กำลังใจ					
รวม					

แบบบันทึกพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

(สำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย)

ครั้งที่.....

กลุ่มทดลองที่.....

วิชา ภาษาไทย

วันที่บันทึก.....

ผู้สังเกต.....

เวลา.....

พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสม หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียนได้

เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความพึงพอใจและเป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน รวมทั้งไม่ทำให้ครูและเพื่อนเกิดความเสียหาย รำคาญ โกรธ และอับอาย พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมแบ่งเป็น 2 ด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้ คือ

1. พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมกับครู ได้แก่

- 1.1 พูดมิหางเสียง
- 1.2 ไม่พูดล้อเล่นกับครู
- 1.3 ไม่พูดคำหยาบ
- 1.4 ใช้ถ้อยคำไพเราะ

2. พฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่

- 2.1 ไม่พูดคำหยาบ
- 2.2 ไม่ด่า
- 2.3 ไม่แข่ง
- 2.4 ไม่พูดเยาะเย้ย
- 2.5 ไม่ข่มขู่
- 2.6 ไม่พูดล้อเลียนปมด้อยของเพื่อน

- 2.7 ไม่พูดล้อเลียนชื่อบุคลากรของเพื่อน
- 2.8 พูดยกย่องชมเชย
- 2.9 พูดให้กำลังใจ

การสังเกต

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในชั่วโมงวิชาภาษาไทยโดยแบ่งเวลาในการสังเกตเป็น 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยจะสังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาทีพัก 1 นาที และบันทึกพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม

พฤติกรรมกรณที่พหะสม												
ช่วงที่ นักเรียน คนที่	พฤติกรรมกรณที่พหะสมกับครู				พฤติกรรมกรณที่พหะสมกับเพื่อน							
	รวม				รวม							
	นุคมี พหะสม	นุค ลือเล่ง	นุค ค้ำพย	นุค ให้ถ้อยค้ำ นุเร	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย	นุค ค้ำพย
6												
7												
8												
1												
2												
3												
4												
5												

[illegible]

แบบสำรวจตัวเสริมแรง

(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ชื่อ.....ชั้น.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง

จงเรียงลำดับสิ่งที่คุณเรียนต้องการมากที่สุด ไปหาสิ่งที่คุณเรียนต้องการน้อยที่สุด

4 อันดับ โดยให้หมายเลข 1 ตรงกับสิ่งที่คุณเรียนต้องการมากที่สุด

- สมุดปกแข็ง
- สมุดปกอ่อน
- หนังสือการ์ตูน
- ดินสอ
- ยางลบหมึก
- ปากกาลูกกลิ้งสีน้ำเงิน
- ปากกาลูกกลิ้งสีแดง
- ไม้บรรทัด
- ขนมหัด
- ลูกกอล์ฟ
- หมกล่อง UHT
- ขนมห้างไฮ้
- อื่น ๆ ระบุ.....

หมายเหตุ : ผู้วิจัยสำรวจตัวเสริมแรงที่คุณเรียนต้องการทุกสัปดาห์

แบบสำรวจตัวเสริมแรง
(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ชื่อ.....ชั้น.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง

จงเรียงลำดับกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดไปหาสิ่งที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด
4 อันดับ โดยให้หมายเลข 1 ตรงกับสิ่งที่นักเรียนชอบมากที่สุด
..... โดมิโน
..... เกมกด
..... เกมต่อภาพ
..... เกมต่อบันได
..... เกมเศรษฐีใหญ่
..... อ่านหนังสือนิทาน
..... อ่านหนังสือการ์ตูน
..... อื่น ๆ ระบุ.....

หมายเหตุ : ผู้วิจัยจะสำรวจกิจกรรมที่นักเรียนชอบทุกสัปดาห์

ภาคผนวก ข

1. ตารางแสดงการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ภาพประกอบการแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นรายบุคคล

ตาราง 6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่ม
การทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับครั้งที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	1	20	18	17	21	25	24	30	26	21.5
		2	24	20	23	18	19	20	23	21	20.5
	2	1	24	22	21	20	19	15	23	19	20.5
		2	32	30	34	28	34	29	30	32	30.5
	มัธยฐาน		24.0	20.5	21.5	20.5	19.5	20.5	23.5	21.5	20.5
B	3	1	48	51	54	47	50	58	58	54	51.5
		2	56	60	58	61	55	62	60	58	58.5
	4	1	59	63	58	63	58	65	60	60	60.0
		2	48	47	50	49	60	67	56	48	49.5
	5	1	50	50	57	51	58	61	64	60	57.5
		2	52	62	60	63	62	65	66	66	62.5
	6	1	55	63	62	64	53	69	66	64	63.5
		2	60	57	58	61	57	59	70	64	59.5
	7	1	62	58	61	61	59	61	71	66	61.16
		2	59	66	62	57	50	69	55	69	59.5
	8	1	61	70	59	60	61	71	60	59	60.5
		2	63	58	51	62	65	54	68	72	62.5
	มัธยฐาน		56.5	58.5	58.5	60.83	58.0	60.5	60.5	60.5	58.5
A2	9	1	62	65	67	62	67	63	65	69	65.0
		2	70	74	68	64	63	78	57	71	68.5
	10	1	61	64	60	70	67	60	68	70	64.5
		2	55	52	48	53	52	57	64	59	53.5
	มัธยฐาน		61.5	64.5	60.5	62.5	63.5	60.5	64.5	69.5	62.5

	11	1	48	53	50	52	59	54	49	51	51.5
		2	45	48	49	55	56	60	56	67	55.5
	12	1	51	49	52	49	50	58	60	62	51.5
		2	47	45	50	51	47	48	54	62	48.5
	มัธยฐาน		47.5	48.5	50.0	51.5	50.5	54.5	54.5	62.0	50.5

ตาราง 7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่ม
การทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับครั้งที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	1	24	23	27	20	18	19	22	23	22.5
		2	20	19	18	23	21	17	18	16	18.5
	2	1	27	24	28	20	23	26	26	29	26.0
		2	29	30	27	25	29	29	30	31	29.16
	มัธยฐาน		24.5	23.5	27.0	20.5	21.5	17.5	22.5	24.5	22.5
B	3	1	55	48	54	55	50	52	57	54	54.5
		2	56	59	58	58	58	57	58	56	57.25
	4	1	58	59	60	59	60	59	59	58	59.0
		2	62	60	63	60	56	61	53	60	60.16
	5	1	58	50	63	64	63	66	62	64	63.0
		2	58	57	67	52	65	52	63	67	58.5
	6	1	60	58	68	58	60	56	64	58	58.5
		2	61	60	52	60	61	58	55	68	60.0
	7	1	62	59	60	63	62	61	63	58	61.5
		2	56	61	64	60	51	64	55	62	60.5
	8	1	58	63	65	65	58	56	60	64	60.5
		2	59	58	62	61	62	63	64	66	62.0
	มัธยฐาน		58.25	58.5	62.5	59.85	60.0	58.5	59.5	60.5	59.5
A2--	9	1	60	61	68	59	63	68	55	71	61.5
		2	60	68	60	62	54	56	63	59	60.0
	10	1	60	57	59	58	52	58	59	68	58.0
		2	53	57	58	48	63	54	50	56	56.5
	มัธยฐาน		59.83	57.5	59.5	58.5	54.5	56.5	55.5	59.5	57.5
	11	1	50	49	50	52	53	51	50	55	50.5
		2	51	45	55	50	45	49	47	52	49.5
	12	1	45	51	53	44	50	49	50	46	49.5
		2	53	45	50	47	51	45	45	44	45.5
	มัธยฐาน		50.5	45.5	50.5	47.5	50.5	49.5	47.5	46.5	47.5

ตาราง 8 แสดงคะแนนพฤติกรรมกาารพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมคก่อนการทดลอง

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับที่	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	100	14	100	14
2	90	4	96	8.5
3	95	7	100	14
4	87	1	88	2.5
5	97	10	91	5.5
6	88	2.5	91	5.5
7	106	16	96	8.5
8	98	11	99	12

$$U = 29.5$$

$$R_1 = 65.5$$

$$R_2 = 70.5$$

ตาราง 9 แสดงคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	248	100	148	2		+2
2	255	90	165	6		+6
3	243	95	148	2		+2
4	249	87	162	5		+5
5	249	97	152	4		+4
6	258	88	170	7		+7
7	254	106	148	2		+2
8	269	98	171	8		+8
รวม						36

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

T = 0**

ตาราง 10 แสดงคะแนนพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่ได้รับการใช้
หลักฟรีแมคก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมที่ที่เหมาะสมของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสม ของนักเรียน	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	233	100	133	2		+2
2	243	96	147	7		+7
3	245	100	145	5.5		+5.5
4	227	88	139	3		+3
5	232	91	141	4		+4
6	236	91	145	5.5		+5.5
7	227	96	131	1		+1
8	254	99	155	8		+8
รวม						36

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

T = 0**

ตาราง 11 แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสม ก่อนและหลังการทดลอง
 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้
 รับการใช้หลักฟรีแมค

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับที่	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	148	9	133	2
2	165	14	147	7
3	148	9	145	5.5
4	162	13	139	3
5	152	11	141	4
6	170	15	145	5.5
7	148	9	131	1
8	171	16	155	12

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

$$U = 4^{**}$$

$$\sum R_1 = 96$$

$$\sum R_2 = 40$$

ตาราง 12 แสดงคะแนนของความคงทนของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้
 หลักฟรีแมค หลังการทดลอง

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับที่	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	191	2	199	8.5
2	195	6	190	1
3	201	10	208	12
4	207	11	193	4
5	212	13	199	8.5
6	220	15	194	5
7	219	14	192	3
8	238	16	197	7

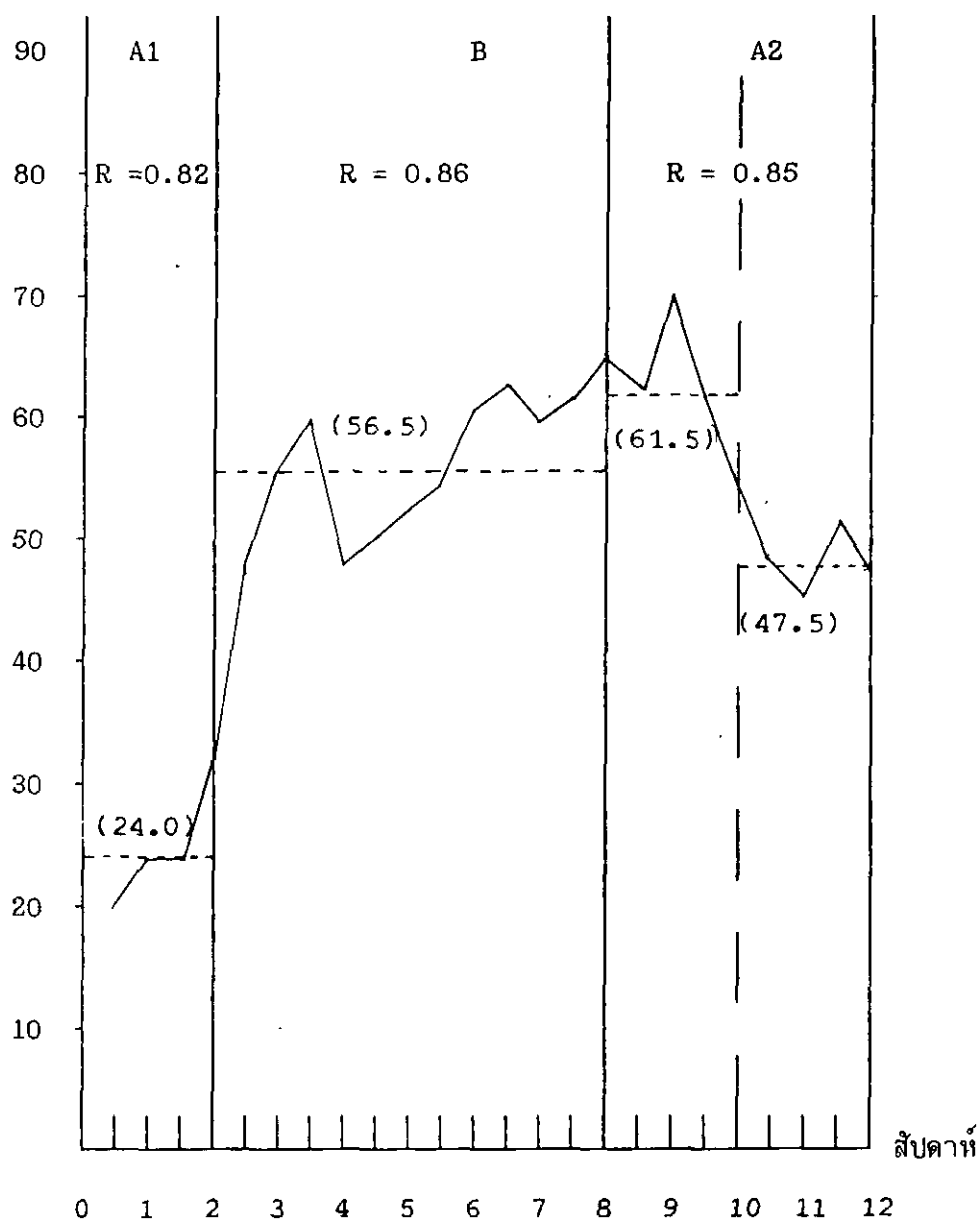
* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

$$U = 13^*$$

$$\Sigma R_1 = 87$$

$$\Sigma R_2 = 49$$

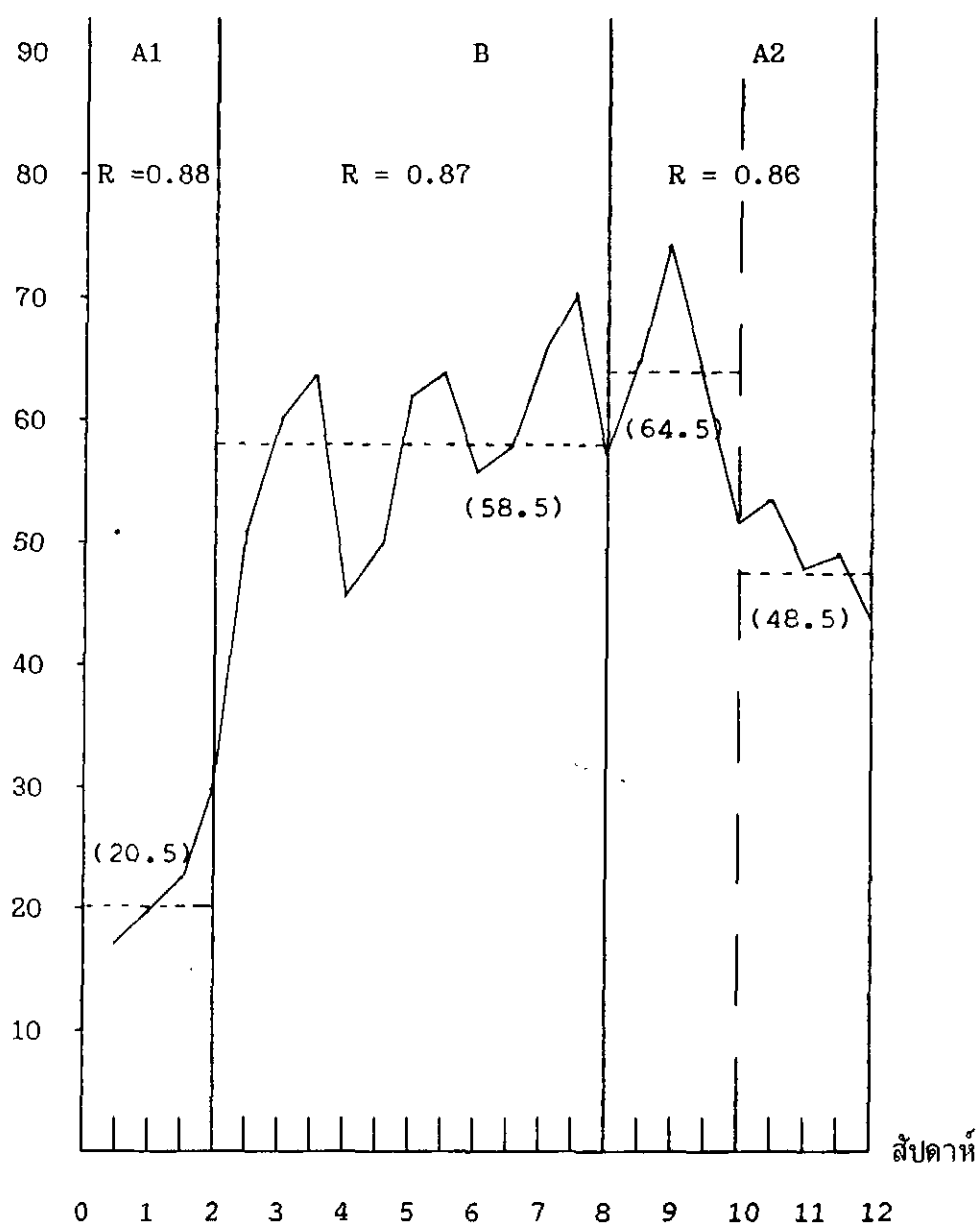
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1 ใน
กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

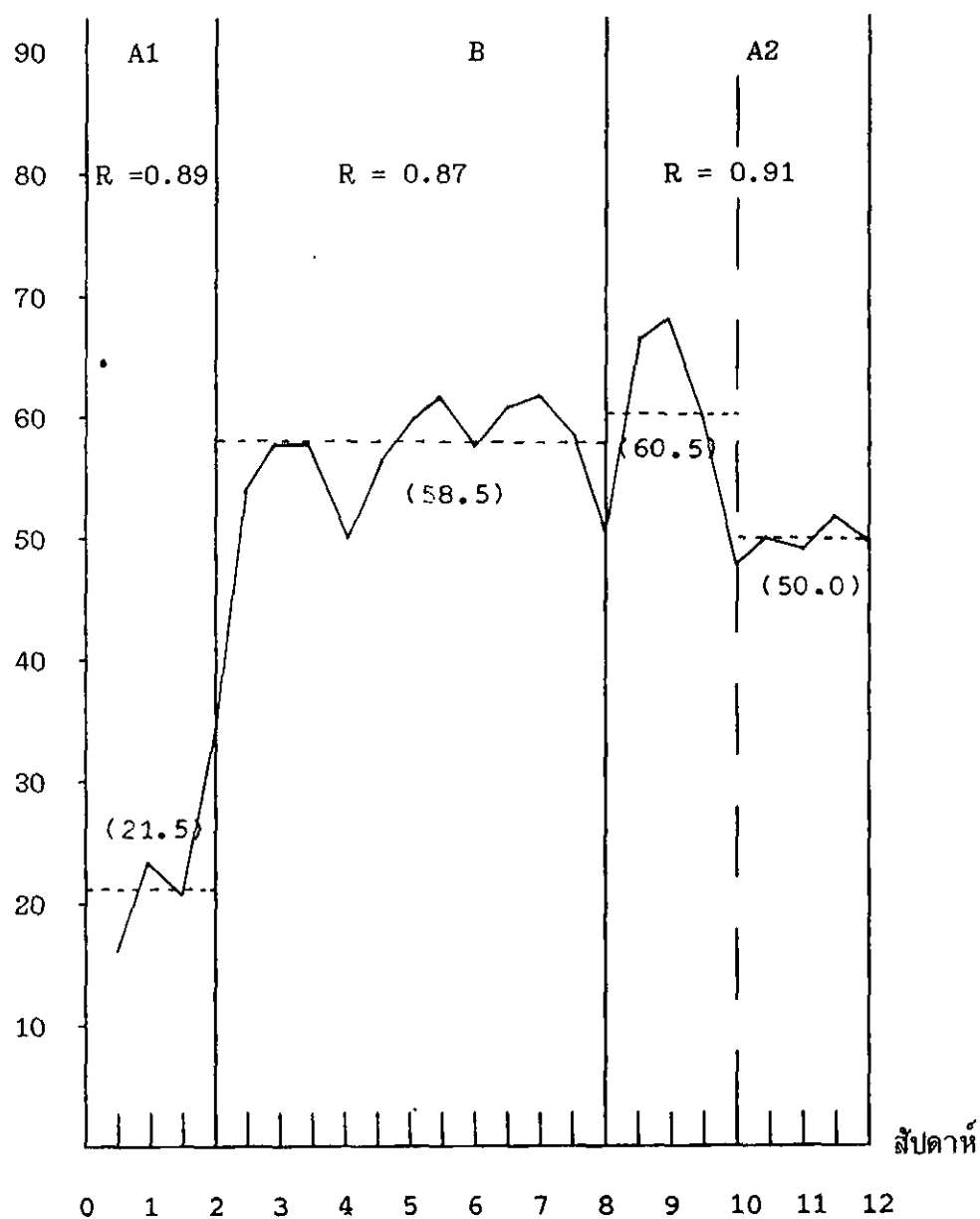
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

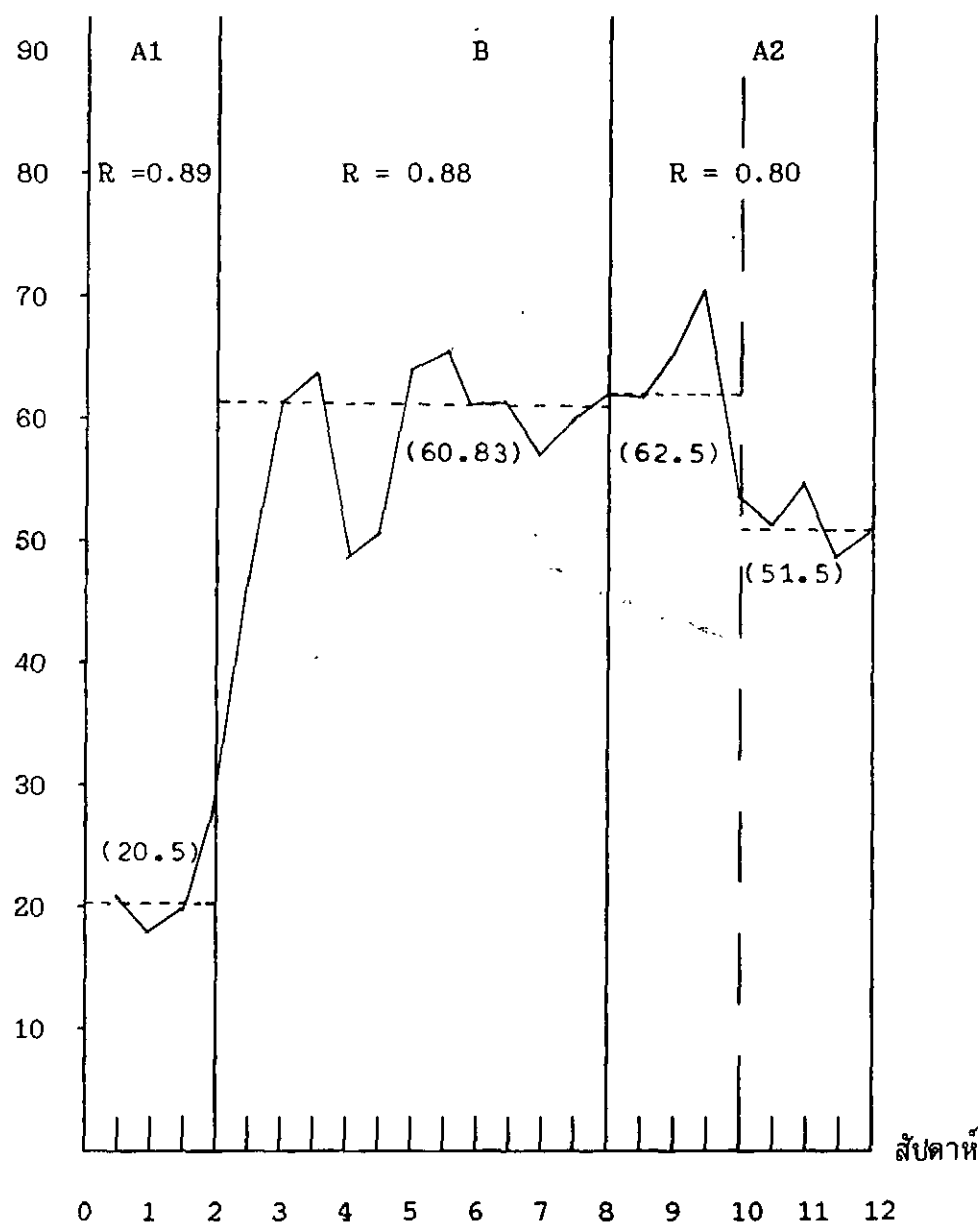
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

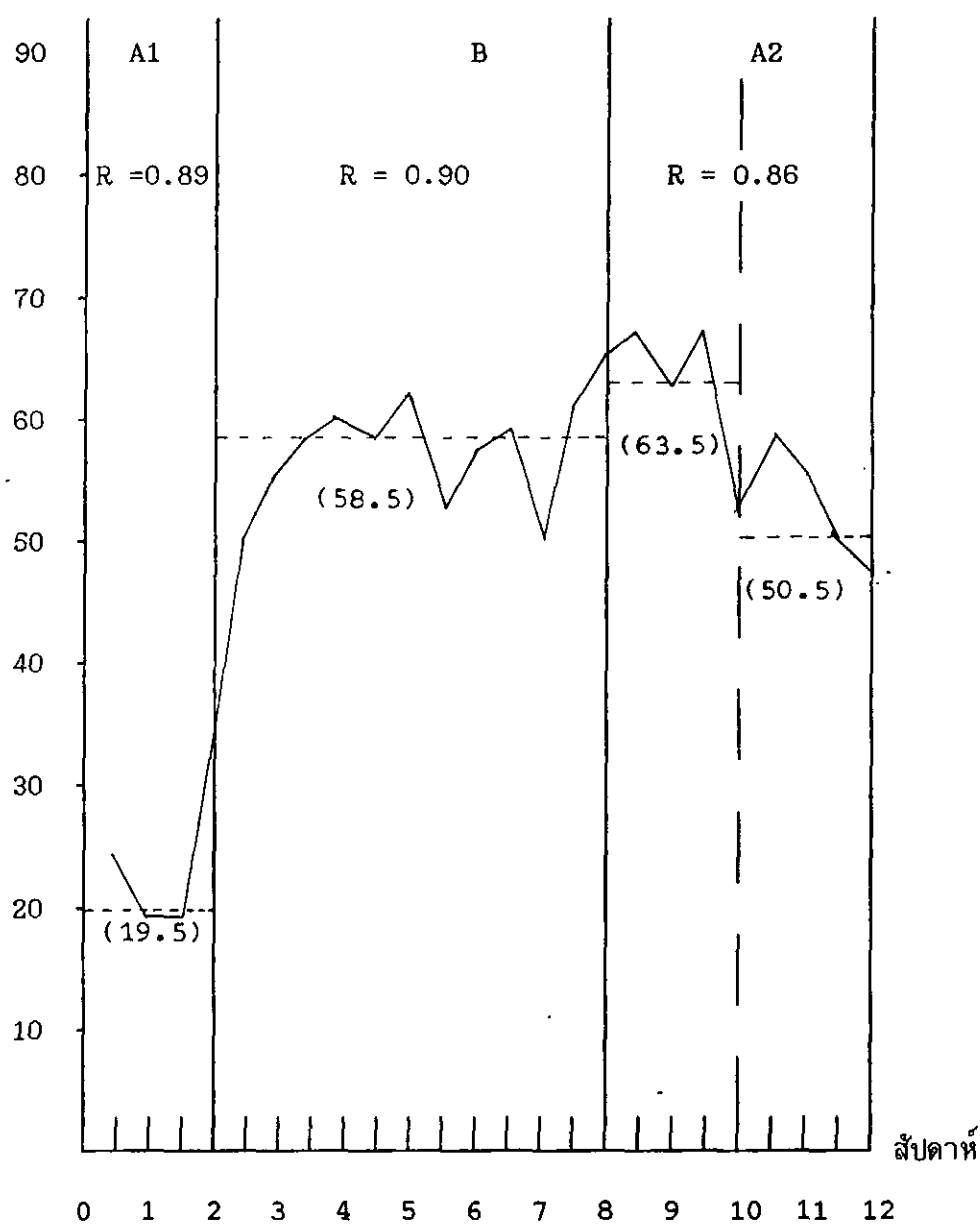
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

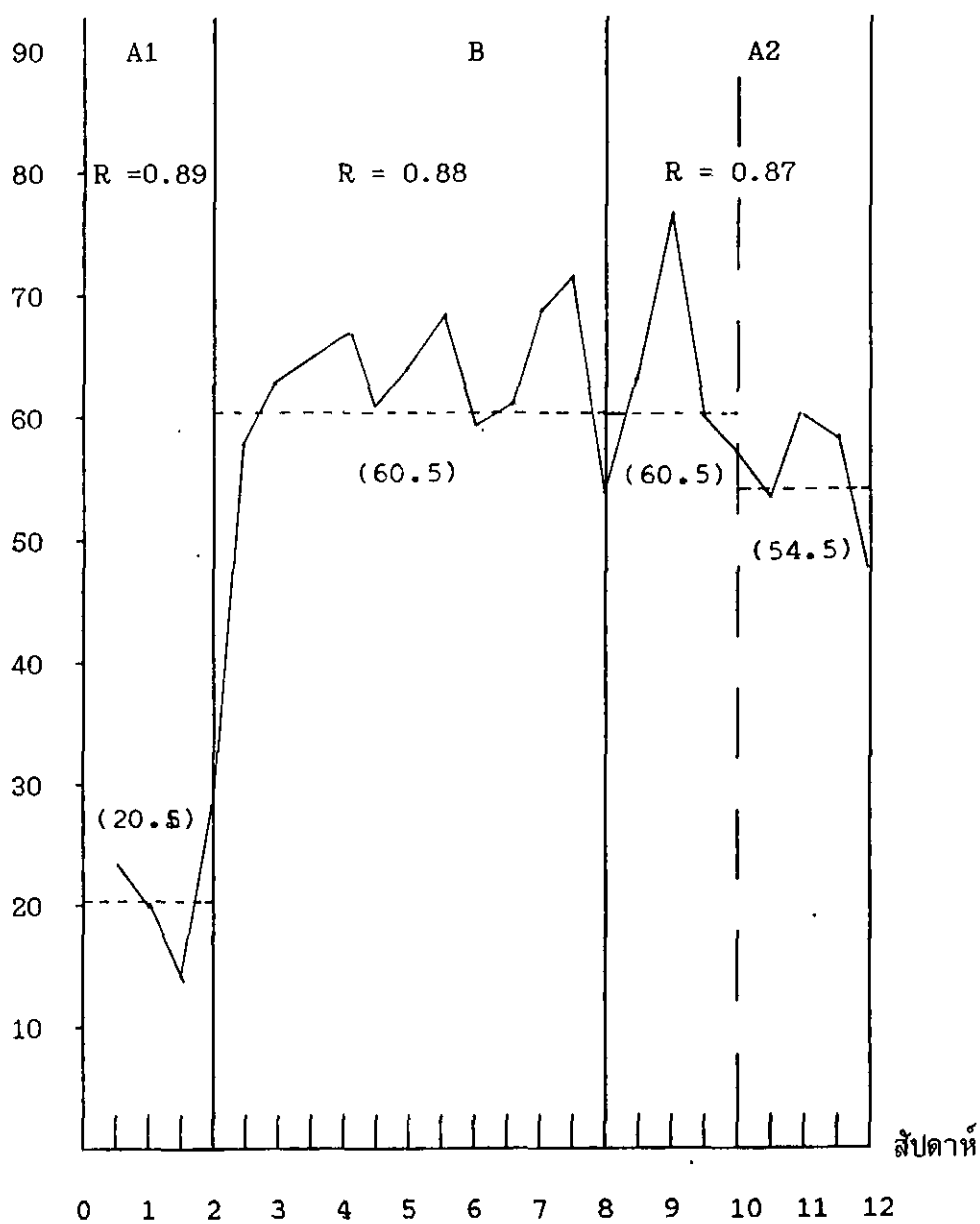
ความถี่ของพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมที่พุดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

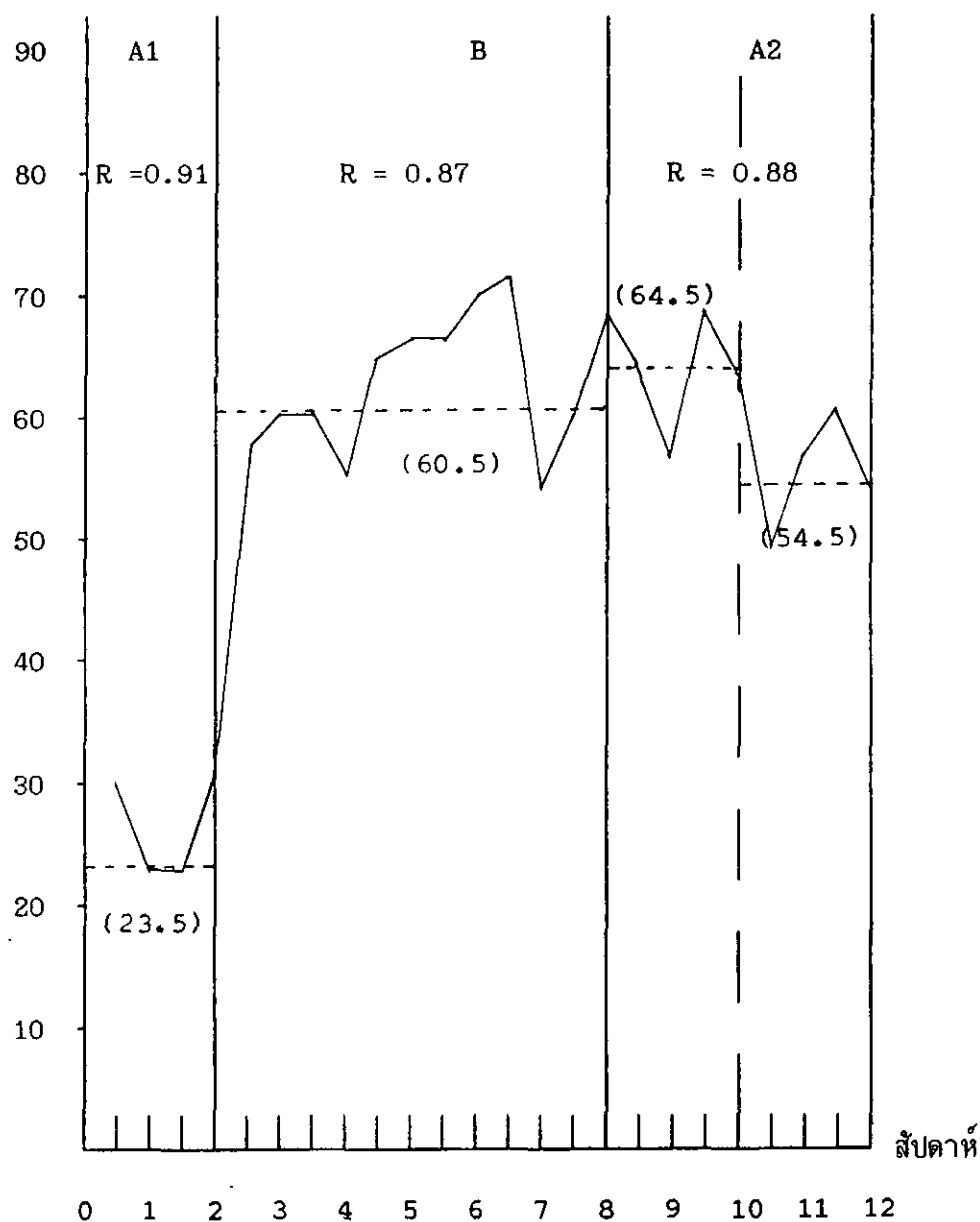
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

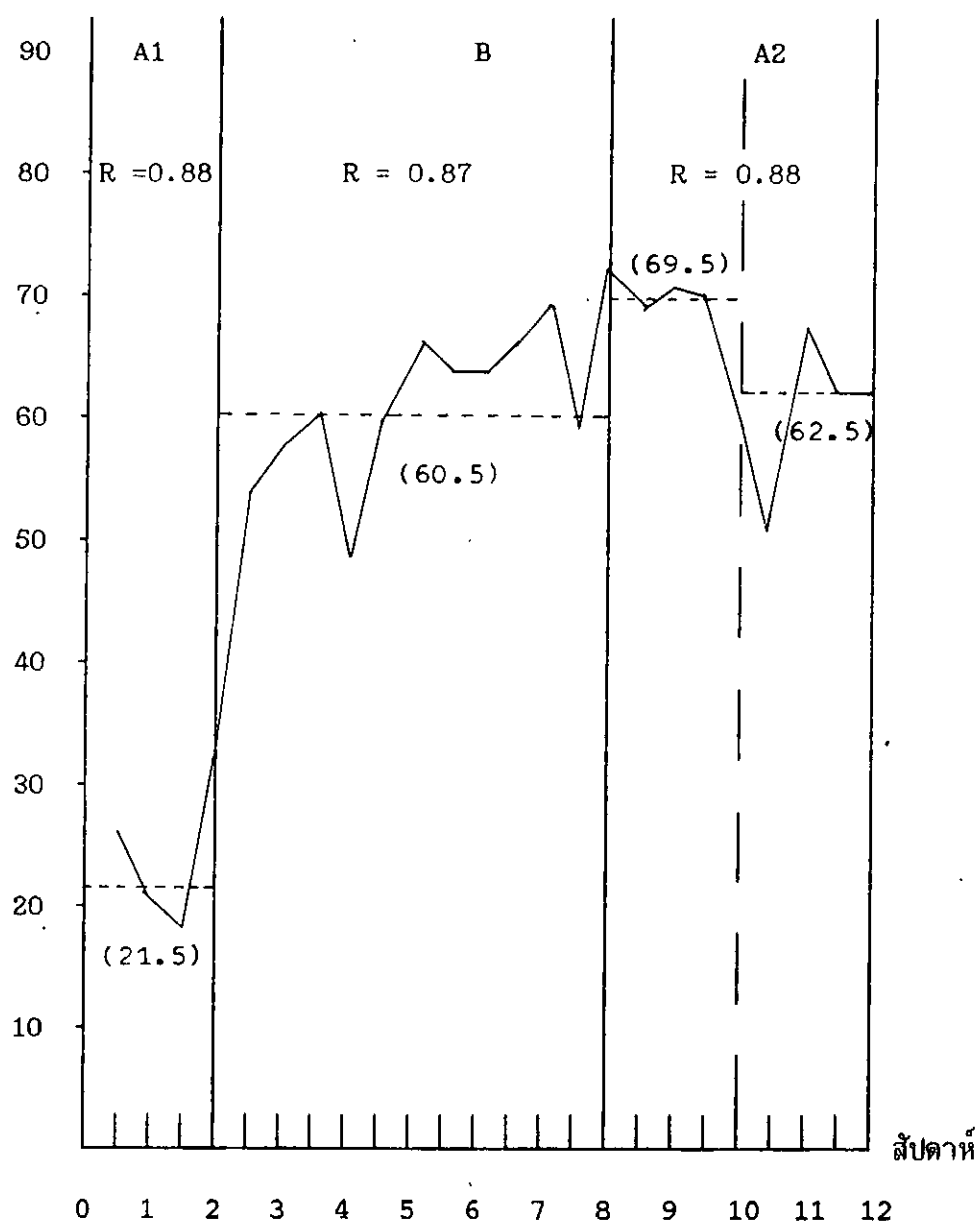
ความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดที่เหมะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดที่เหมะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกำหนัดที่เหมะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดที่เหมะสมของนักเรียนคนที่ 7 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

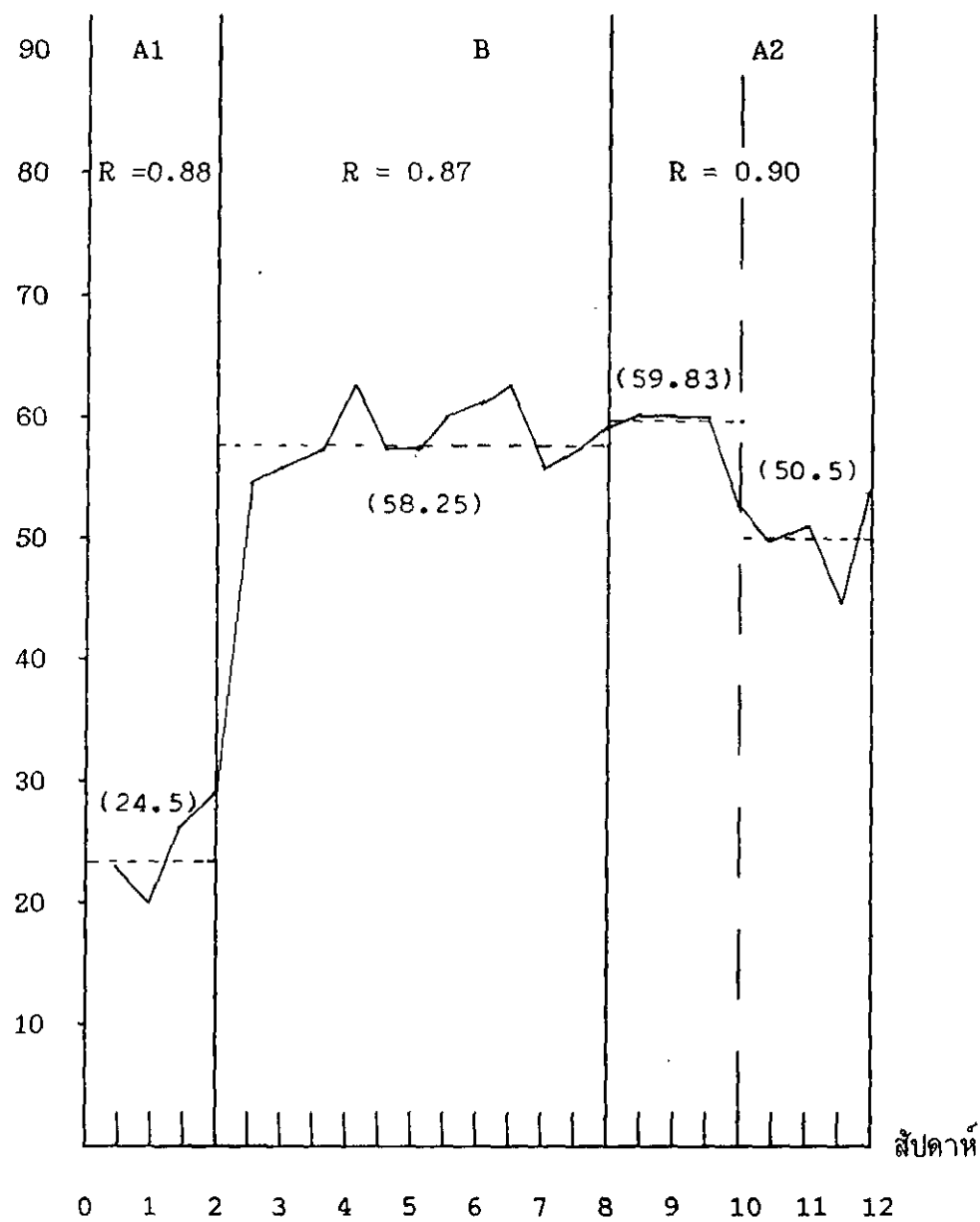
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

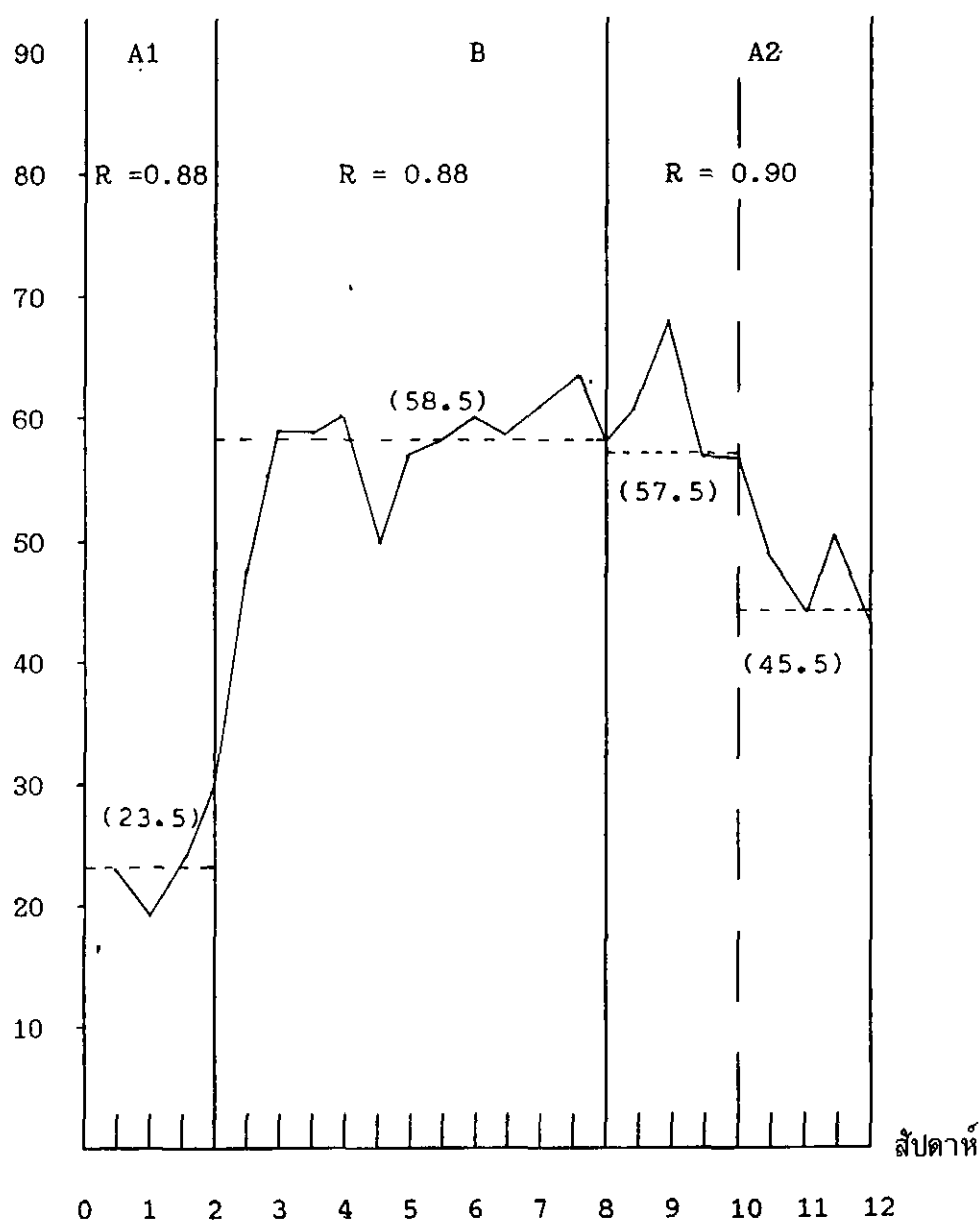
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

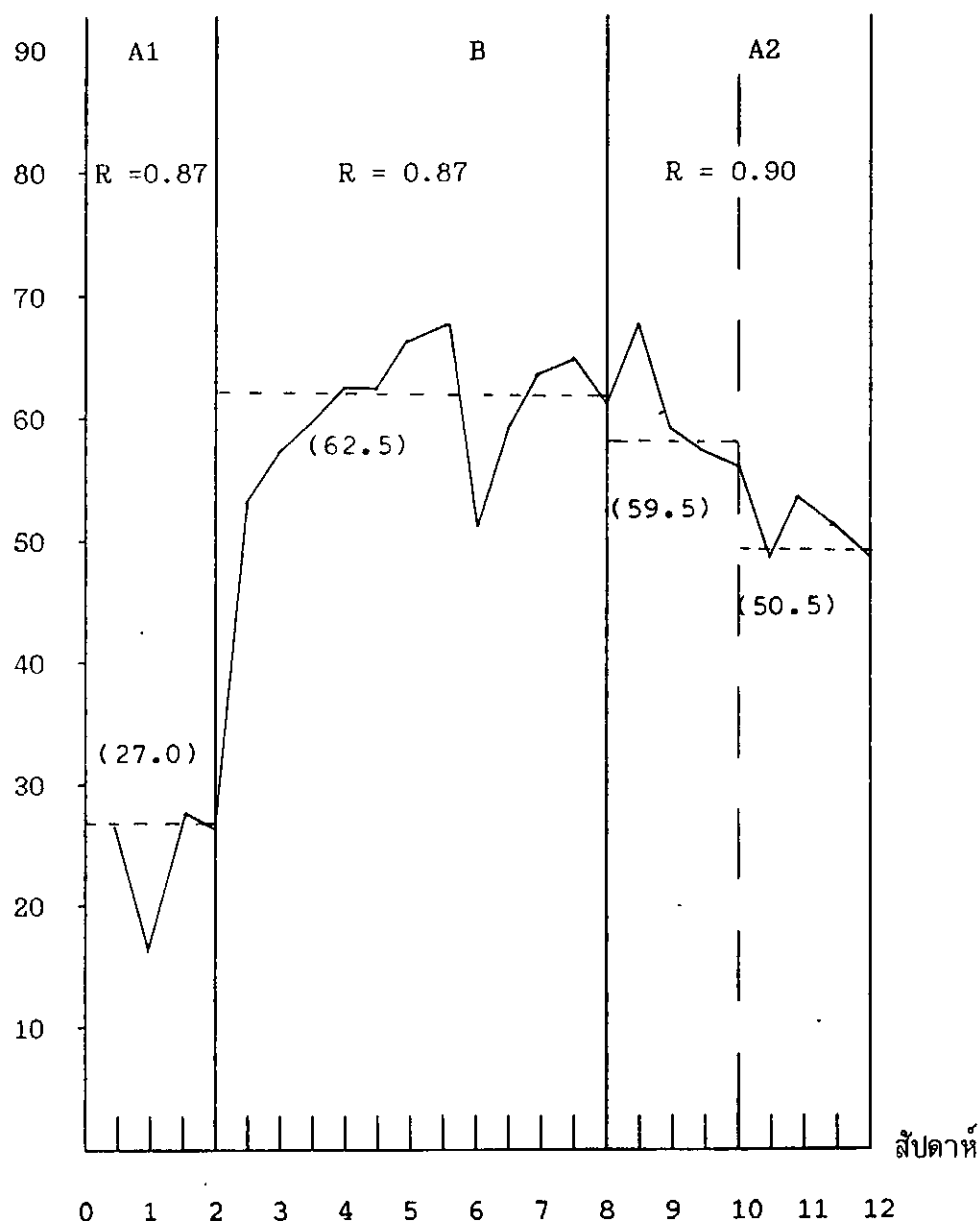
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

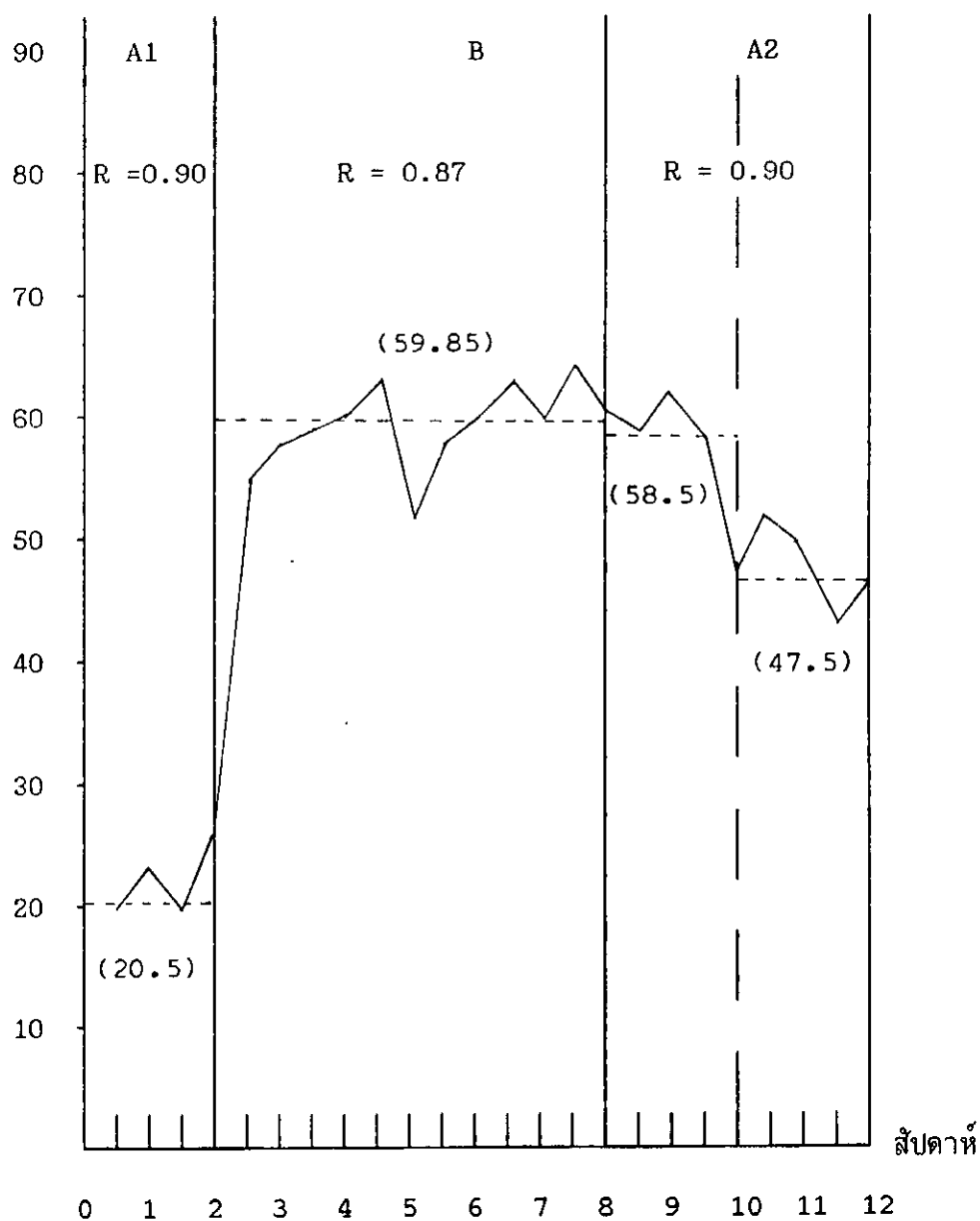
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

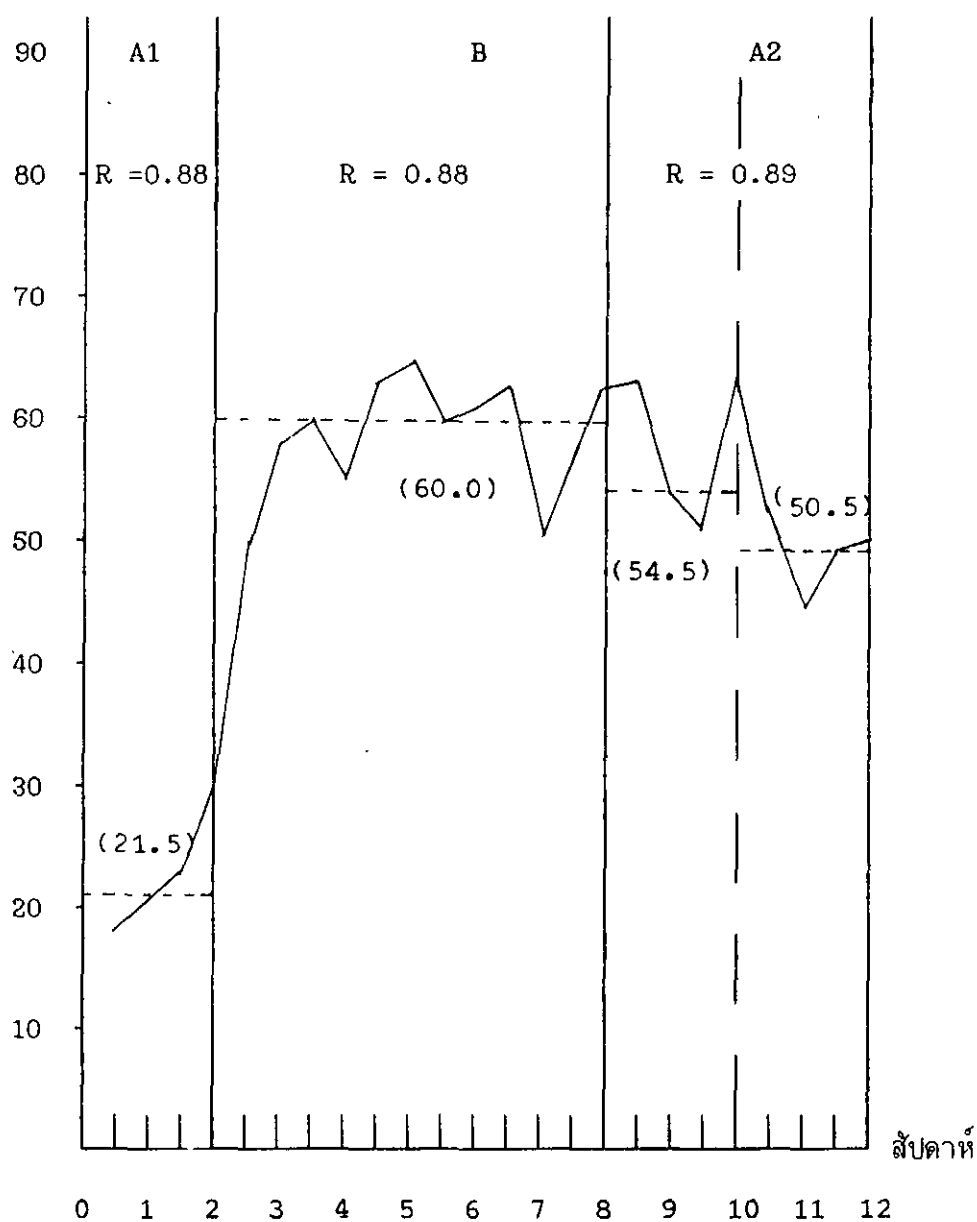
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

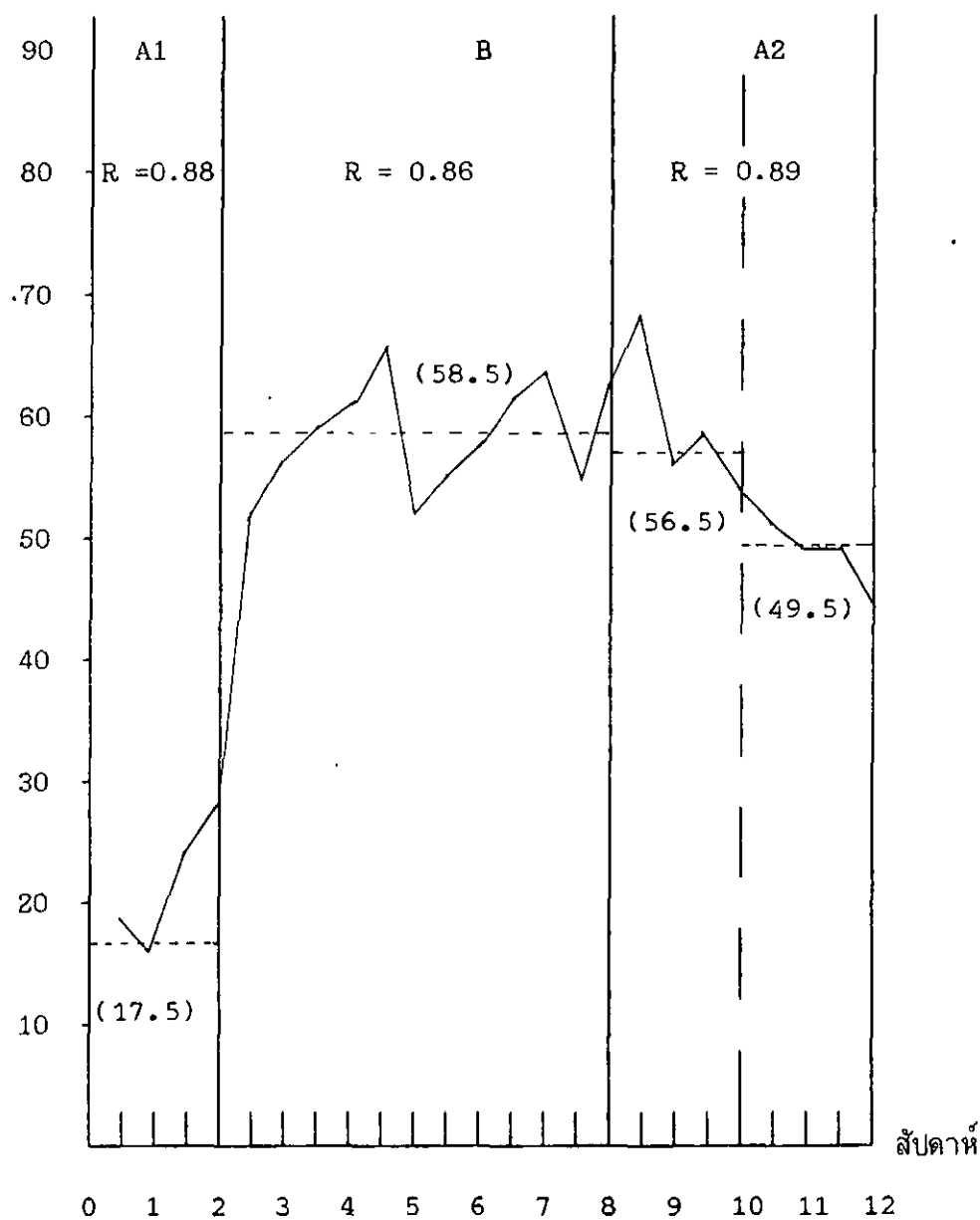
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

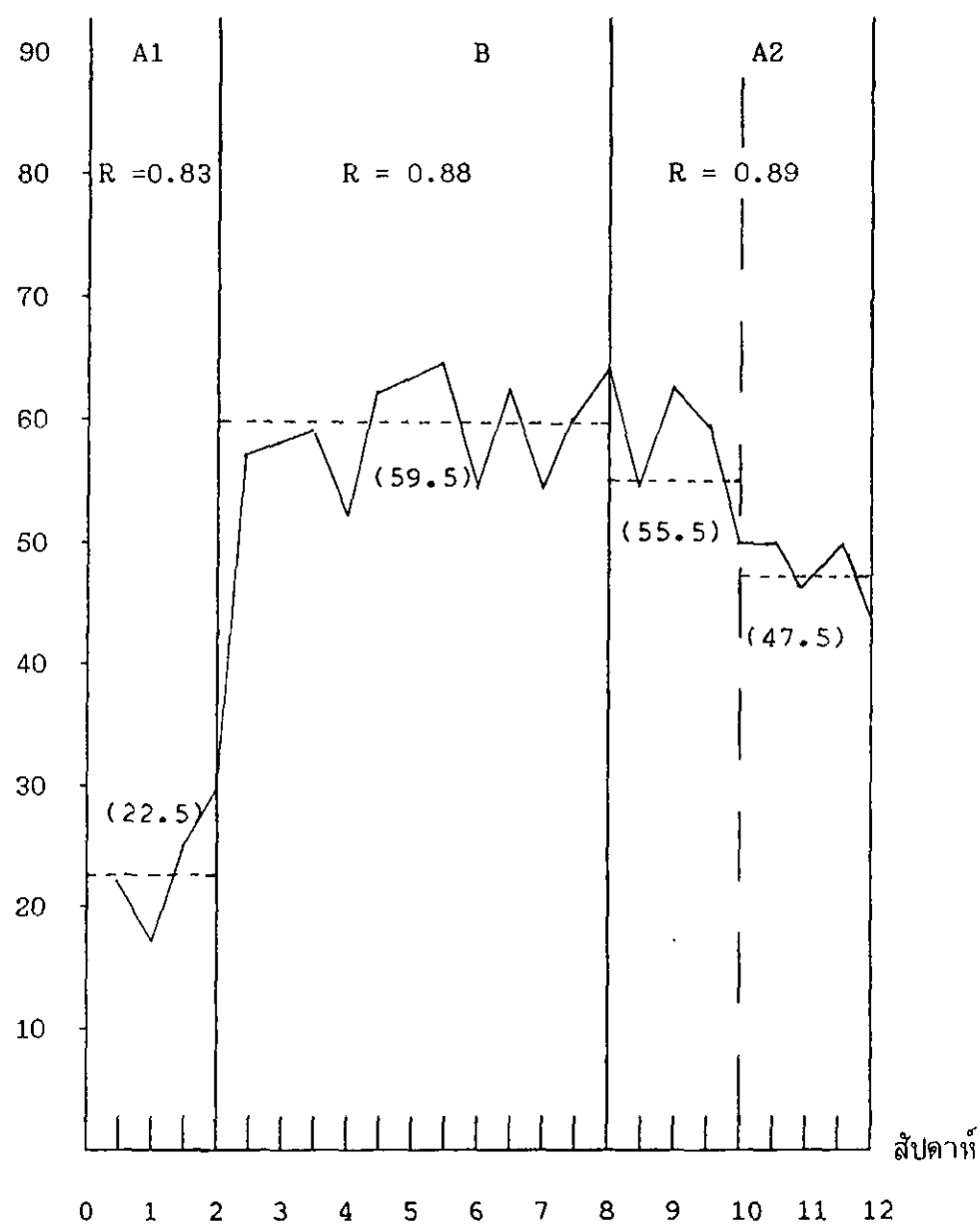
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

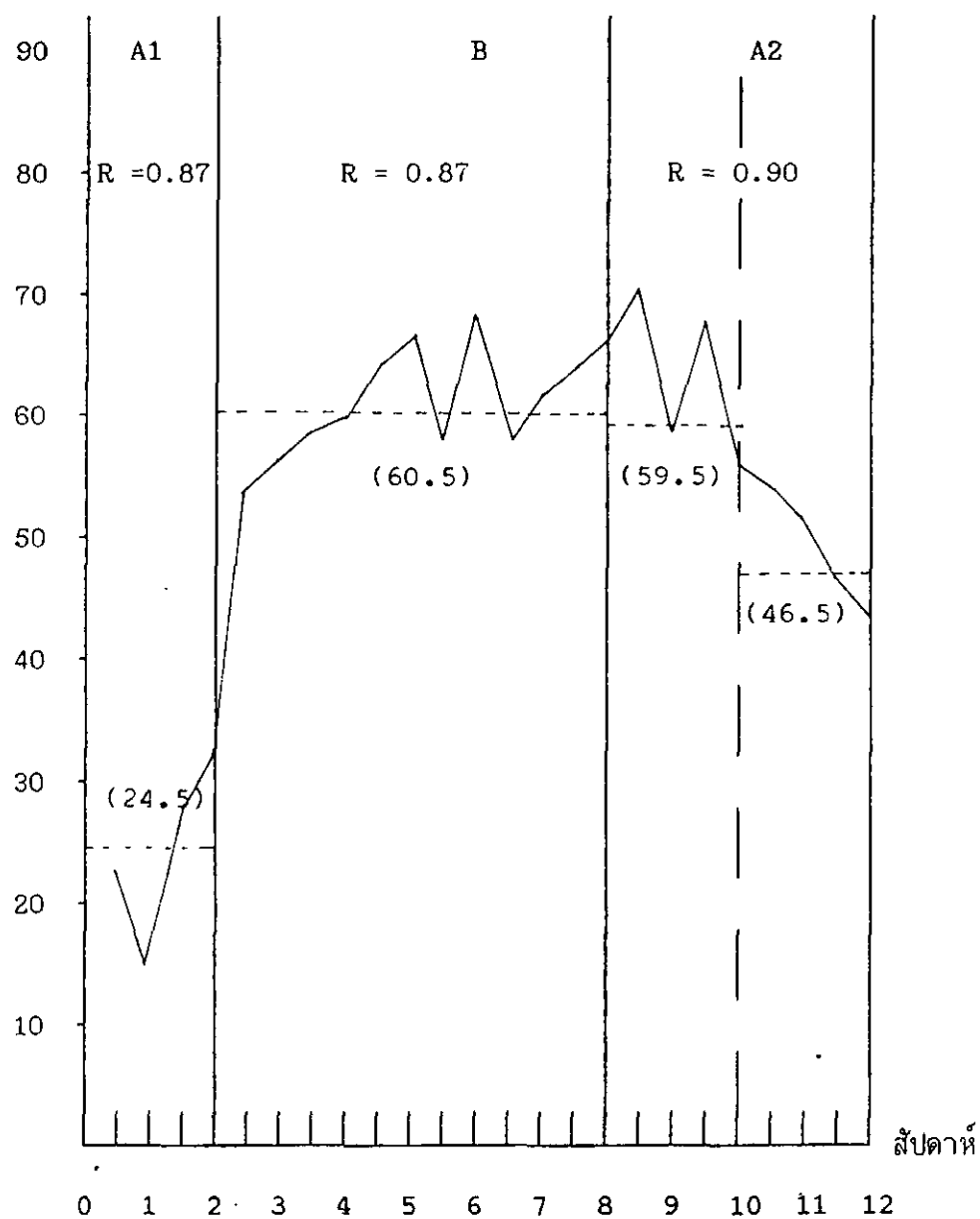
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 7 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักวิธีแมค ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียน

— ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้หลักพรีแมค ตลอด 3 ระยะ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายบุญมา เวียงคำ

เกิดวันที่ 12 มกราคม พุทธศักราช 2503

สถานที่เกิด อ่างเอมกัณฑ์ธารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 ตำบลบัวน้อย อำเภอแก่งหินธารมย์
จังหวัดศรีสะเกษ 33130

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2522	มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแก่งหินธารมย์ อำเภอแก่งหินธารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ. 2524	ป.กศ.สูง (วิทยาศาสตร์) วิทยาลัยครูยะลา จังหวัดยะลา
พ.ศ. 2530	ค.บ. (เกษตรศาสตร์) วิทยาลัยครูสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์
พ.ศ. 2537	กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร